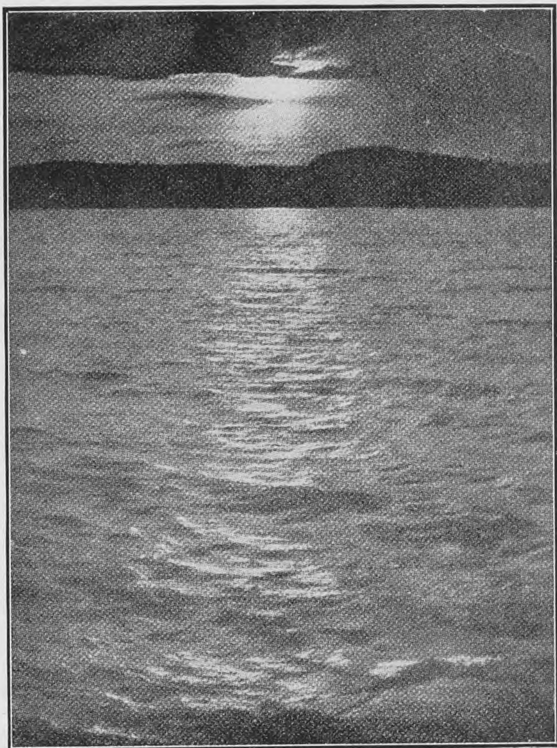
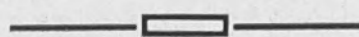
Norrsken

1914

NORRSKEN

KALENDER

FÖR ÅR

1914

UTGIFVFN AF

CANADA POSTEN

MED BIDRAG AF

J. E. BJÖRKLUND, J. M. FLORELL, CHAS. JACOBSON, JOHN A
STRÖM, RÖL GORDING, D. NYVALL, B. A. WERKLUND
M. FL.

REDAKTION:

C. O HOFSTRAND

WINNIPEG, MAN.
SWEDISH CANADIAN PUBLISHING COMPANY, LTD.

Tryckt å Canada Postens tryckeri, 396 Logan ave., Winnipeg, Man.

Norrsken.

Af *C. O. H.*

Nu flammar igen
ett härligt norrsken
uti vintrig kväll
uppå himlens päll
öfver norden.
En båge syns böjd
med strålar i höjd
i den djupblå skyn
som ett ögonbryn
öfver jorden.

Nu ljusnar det där!
Nu lyser det här!
Och hvar fläck, jag ser,
växer mer och mer
öfver norden.
Nu röra de sig
på obanad stig,
o så snabbt och lätt
och så vinkelrätt
emot jorden.

Månn' Herren vår Gua
i norrskenets skrud
har en vink oss gett
om sin härlighet
öfver norden?
Månn' allas vår Far
i himmelen har
ställt sin dörr på glän
och sin skönhet vändt
emot jorden?

Jag frågade mig
med blicken på dig:
Hvarför stannar du
blott ett litet nu
öfver norden?
Hvi fylldes min håg,
hvar gång jag dig såg,
med en bön att få
genom skyn få gå
öfver jorden?

Du gifvit ej svar,
men lockat mig har
till att se uppåt
på min vandringsstråt
uti norden?
Jag blickat dit opp
med längtan och hopp
att få veta mer,
än de ting, man ser,
uppå jorden.

*Att tänka uppå
och forska också
visst naturen har
ännu mycket kvar
uti norden?
Guds ord har dock nämnt
en sak så bestämdt:
Bakom tingen här
verkligheten är
ofvan jorden.*

*Och där i det land —
jag tänkt så ibland —
skall Guds härlighet
uti evighet
ofvan jorden
förblifva det sken
igen och igen,
som förklaring har,
på hvad dunkelt var
uppå jorden.*

B. A. Werklund.

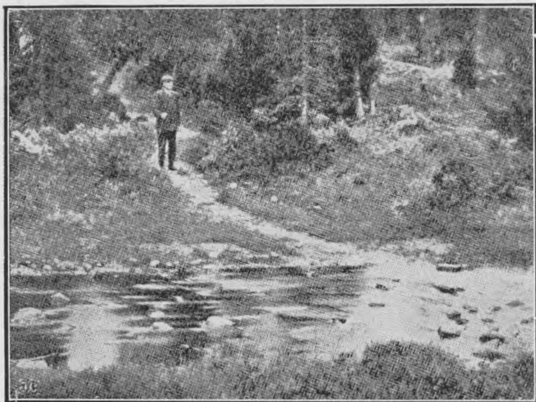
Afskedet från föräldrahemmet.

Af *B. A. Werklund.*

ren hafva svunnit; dess växlande öden hafva gjort lifvet mycket intressant att lefva! Det är icke alltid den triumferande framgången, som fyller mannens "middagshöjd" med lefnadsmod; ofta ha motgångar och svåra strider, inre och yttre, den goda egenskapen att egga. Desto större vår lifsuppgift är, desto hetare äro våra strider; och mannen fullkomnas icke genom medgång endast, han måste hafva motgång, och för att lära känna sig själf, måste han också i något afseende, smaka nederlagets bittra galla. Under det att lifvet är fullt af eventualiteter, — händelser som komma och gå. Fast vi förglömma mycket, som vi borde minnas, och minnas mycket som vi borde förglömma, så finnes det dock åtskilligt, som vi aldrig böra, eller *kunna förglömma*. Sådana minnen äro ofta förknippade med *föräldrahemmet*. Minnen från vårt barndomshem äro heliga; sakta, varligt vidröra de människohjärtats ömtåligaste strängar, och komma dem att vibrera.

När lifvets stormar för tillfället mojnat, och dyningarna endast försiktigt förinta sig själfva mot trons, hoppets och kärlekens vänliga stränder; huru ofta, i dessa stilla stunder löpa ej tankarna på minnets gångstigar tillbaka i tiden. De löpa rastlöst, de ila; de stanna ej länge för att se sig om.... De hafva ett mål för sin färd, — det är *hemmet* de söka, och när de träda öfver tröskeln i det gamla hemmet, hamna de snart i *älskad faders och modersfamn*.... Jag

bjuder tystnad till de närvarande plikternas skrän. Jag är med hela min själ *i hemmet, i hemmet!*. Min åldriga moder, min grånade fader! I minnets fjärrglas strålar deras uppoffrande kärlek mig till mötes, som den uppgående solen i öster! *Gud signe fars och mors minne;* de äro *heliga för mig!*

Tanken genomlefver, återupplifvar de sköna barnaåren. De små växlande öden, som under föräldrakärlekens vård och Guds nådefulla ledning, lade grunden för den blifvande mannen, som i sinom tid skulle

komma att kämpa lifvets strider, och i sin ordning en gång själf vidröra små barnahänder och lära dem att peka uppåt; — som i lifvets "Sahara" skulle minnas ett godt föredöme.

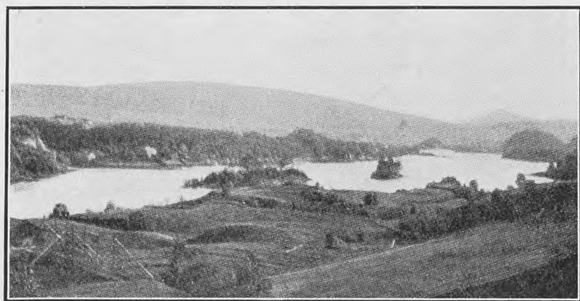
Men den lille gossen blir snart en yster och glad yngling, för hvilken i lifvet och framtiden visa sig stora och ljusa "kungssalar". Alla önskemål skola vinnas. Allt motstånd skall besegras. Med ett ord: det finnes intet eftersträfvansvärdt, som ej kan ernås.

Ynglingen är redan man; den omogna äfventyrslusten har träffat samman med Jesus af Nasaret och blifvit öfvervunnen! Gossåren äro knappt "lagda på hyllan", men ändå har han hunnit flyga ur boet, bilda egen familj, och är nu hemma för att hälsa på de gamla kära föräldrarne. De få dagarne i hemmet fly snart sin kos, och afskedets stund närmar sig. Men hvarför är det så svårt att tänka på afskedet denna gång? Hvarför är det denna gång någonting i min hals, som tyckes vilja stänga luftrören? Hvarför sit-

ter gamla mor så stilla vid den öppna spiseln med djupa vemodiga veck öfver sitt ansikte? Hon söker visst att le, när hon emellanåt tilltalar någon af de närvarande; men ack: Jag ser ju, att stora tårar nu och då finna väg utför hennes kinder. Och hvarför är hennes röst så osäker? Hvarför sitter gamle far därborta vid bordhörnet och stöder ansiktet mot sin högra han, under det att det af ålder och bekymmer djupt fårade ansiktet har lagt djupare veck än vanligt? Han påminner ju om fordna da'r, när han suttit fördjupad i någon rättegångshandling och sökt att beräkna motpartens möjligheter! Men nej; hans uppsyn är ej så bister nu, som då; det är något vekt och vemodigt som kanta skuggorna denna gång. Visserligen hade det förekommit flyktiga uttalanden af mig, som tydde på möjligheten af att i framtiden vända ryggen till fosterjorden, och öfver haf och bölja styra kurs på det stora landet i väster, men det ansågs föreligga oöfverstigliga hinder i vägen, och ingen, icke ens jag själf, anade att en sådan resa snart var förhanden. Men osynliga andar hviska sin dunkla aning denna gång: "Sista gången du ser kära mor och far". "Sista gången eder yngste son räcker handen till afsked". -- — — Och så kommer det oundvikliga: Jag räcker först handen till mor; de magra händerna gripa krampaktigt och draga mig till sig; det är sista gången jag är sluten i min mors famn! Min blick skymmes, men jag hör, att hon börjar att uttala en högtidlig välsignelse öfver mig; men rösten sviker, tårarne flöda, och hon sjunker utmattad ned på stolen. "Ack ja, vi mötas igen lilla mamma".... Jag vänder mig hastigt mot far, och där möter mig den uträckta handen. Men hvad är det? Hon skälfver ju, denna hand, som in i ålderdomens sena höst alltid varit så

säker! Han lyfter dock sitt hufvud högt och säger med vibrerande stämma: "Huru innerligt vi önska eder välsignelse för både det andliga och lekamliga lifvet, är bättre kändt än sa-a-agt... Och — och... Mera blef det ej, ty han var öfverväldigad af sinnesrörelse, — något som jag aldrig hade sett förr. Jag vill aldrig försöka beskrifva de känslor jag själf erfor denna gång. Jag kände dock att en mörk hand hade stängt återseendets möjligheter här på jorden, och detta var vemodigt att tänka uppå, men jag kände *det outsägligt saligt* att få följas hemifrån af *föräl-*

drarnes välsignelse. Ack, hvilket arf, så stort, så rikt! Ingenting jämförligt. Tusen gånger hellre vill jag gå ut i lifvet, åtföljd af föräldrarnes välsignelse, än med ett arf af gods och guld, kanske orättfånget, och åtföljd af förbannelse.

* * *

Far följde med ut på brotrappan; ute rasade stormen, och stora snöflingor slogo mig i ansiktet. Jag stannade en stund och såg mig omkring. — Jag ville säga farväl till allt som var mig dyrt och kärt. Äfven den rönnen, hvilken jag såsom liten gosse burit hem

från skogen och planterat vid stugans vägg, tvingades af vinden att buga sig till farväl.

Ja farväl, mitt kära föräldrahem! Farväl, min far och mor! Farväl, syster och bror! Afstånd och död skall skilja oss åt; men minnet och föräldrarnes välsignelse behåller jag kvar i heligt förvar. Och när uppståndelsens morgonsol upplyser de eviga höjderna, skall jag än en gång se och hälsa far och mor, syster och bror; "Ty vi hafva ett hem, icke med händer gjordt, evigt i himmelen."

När jag hade tillryggalagt ungefär en half engelsk mil vände jag mig om för att än en gång kasta en sista blick på *mitt hem,* — och hvad ser jag då? Jo verkligen: Min gamle fader står på brotrappan ännu. Hans blick följer den aflägsnande sonen.... *Det var mitt sista intryck af hemmet. Ack det fadershjärtat!*

Barnens Julsång.

Af *C. O. H.*

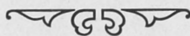
Nu är julen inne,
barnens egen fest,
och i högtidsskaror
samlas de som bäst
att i tempelgårdar
och i bönehus
taga del i lofvet
under orgelbrus.
Ära halleluja!
Ära Gud i höjd,
som åt jorden skänker
jul och frid och fröjd!

Om ej Herren Kristus
födts till barn en gång,
ägde mänskligheten
ingen julesång.
Nu är han vår stjärna
uti tidens natt,
därför ock vi sjunga
utaf hjärtat gladt:
Ära halleluja etc.

Fast han nu ej finnes
uti krubban kvar,
är han dock den samme,
som han fordom var:
Rik på himmelsk kärlek
och småbarnens vän,
som han ock välsignar
om och om igen.
Ära halleluja etc.

Och hans ord förkunnar,
hvad som snart skall ske.
Uti härligheten
få vi honom se.
Då med fröjd vi fara
till hans möte opp
uppå himlens skyar. —
Sådant är vårt hopp.
Ära halleluja etc.

Under det vi vänta
på hvad komma skall,
vi med glädje sjunga
vid hans fotapall.
Lof af spenabarnen,
som från hjärtat går,
denna julens konung,
Jesus, ej försmår.
Ära halleluja etc.

Så älskade Gud.

Af *J. M. Florell.*

Så älskade Gud — det är begynnelsen till det glada budskap, som julhögtiden bringar oss. Det är den klara tonen, som möter oss i sång och predikan på denna dag, och som efter så många århundraden icke förlorat sin sköna klang. Det är den kraft, som döljer sig bakom den första julmorgonens änglasång, och det är den lifsflod, som öppnar sina salighetsflöden i den enfödde Sonen, Guds outsägliga gåfva till en fallen värld. Väl må vi därför fira högtid, glädjas och sjunga lofsånger, ty kärlekens sol har uppgått öfver jorden med salighet under sina vingar.

Gud älskade så, att han *gaf*. Hvad? Det största, bästa och käraste, som hans hjärta ägde, den enfödde Sonen. Han har alltid gifvit gåfvor åt människorna, men i tidens fullbordan gaf han sin ende käre Son och i den gåfvan inneslöt han hela sitt hjärtas innerliga faderskärlek. Hans hjärta har alltid varit öppet

och utgjutit en daglig ström af välsignelser öfver människorna, men denna gång riktigt brast hans hjärta af förbarmande och han uppoffrar sitt hjärtas dyrbaraste skatt, den enfödde, och gifver honom ut för oss alla. Det är fadershjärtats goda gåfva och fullkomliga skänk, och i honom möter oss en fullkomlig nåd, en fullkomlig kärlek, en fullkomlig sanning, en fullkomlig frälsning. Har han icke skonat sin egen Son utan utgifvit honom för oss alla, huru skall han icke ock skänka oss allt med honom. För oss alla och allt med honom — hvila där mitt oroliga hjärta. Icke blott för Petrus, Johannes eller jungfru Maria, utan för alla, för mig och för dig. De små gåfvorna fördelas så olika, men den stora gåfvan är gemensam för alla. Det är Guds stora kärleksgåfva till världen Ingen bad honom gifva, ingen lockade honom med sina tårar, ingen bevekte honom med sin förtjänst, utan han älskade, så att han gaf. Hans kärlek flödade öfver i den enfödde, som blef ett människobarn. I honom möter oss kärlekens fullhet, i

honom utgjuter Fadern sitt hjärta för de förlorade, i honom öppnas famnen och Fadern välkomnar tillbaka den värld, som gått bort ifrån honom, i honom öppnas den evigt flödande salighetsbrunnen, hvars åder har sitt upphof i Faderns hjärta, i honom handlar Gud med människorna såsom en fader handlar med sina barn, förlåter, helar, hjälper och bevarar. O, du eviga faderskärlek som öppnat portarna till himmelen och låtit dina klara varma strålar tränga ned till vår mörka jord, som icke sparat något utan offrat allt äfven ditt enda stora värdiga föremål, den enfödde Sonen. Men ingenting annat var tillfyllest, ingenting annat kunde vinna seger i denna dödens värld, ingenting annat kunde gå så till djupet af våra hjärtan och med en sådan försonande kraft draga våra hjärtan till fadershjärtat. Därför kom han, den enfödde, älskade Sonen, Jesus, för att åter sammanknyta de brustna banden emellan en fallen mänsklighet och en helig Gud. Så älskade Gud världen, att han, för att åter med sig förena denna värld, utgaf sin enfödde Son, på det att hvar och en, äfven den störste syndare, som tror på honom, icke må förgås utan hafva evigt lif.

Gud älskade så, att han *tog*. Hvad? Det ovärdigaste, svagaste och hjälplösaste som hans hjärta visste, den förlorade sonen. Denne tog han och slöt i sin famn. Huru många sådana förlorade söner och döttrar ha icke funnit ro och hvila i denna kärleksfamn! Där är rum äfven för dig. Jesus har blifvit utgifven, på det att du skulle blifva upptagen, han har dött, på det att du skulle få lefva. Jesus har blifvit ett människobarn, på det att du skulle få blifva ett Guds barn, han har påtagit sig mänsklig natur för att göra dig delaktig af gudomlig natur. Han har stigit ned

till djupet af vår nöd för att lyfta oss upp med sig till ära och härlighet. Han är vägen till Fadren, försoningsvägen, som utgår ifrån fadershjärtat och går tillbaka till samma hjärta. Den som kommer till Kristus är välkommen hos Gud, men den som förkastar Kristus har ingen Gud utan en förskräcklig domare. Den försonande kärleken möter den syndige i Kristus. Där mottages den förlorade sonen med samma kärlek som den enfödde. Gud älskade så, att han gaf och just därför älskar han så, att han mottager. Kom därför, du förlorade son, du förlorade dotter. Du sitter kanske vid vägkanten, uttröttad och hopplös, men kom ändå. Du känner dig ovärdig, syndig, förlorad, men kom ändå. Kärlekens famn står dig öppen och den Fader, mot hvilken du syndat, kommer dig till mötes i Kristus, kärleksfull, god och mild, för att sluta dig till sitt hjärta, förlåta och glömma dina synder och kläda dig i sin Sons rättfärdighet och helighet till evig tid.

Så älskade Gud, ja just så. O, hvilket under! Så tänd då ditt ljus, fira högtid och sjung dina lofsånger, du troende själ, och prisa Guds kärlek för den outsägliga gåfvan, för Betlehems krubba och Golgata kors. Och du bortkomne förlorade son och dotter: I dag är eder född Frälsaren, som är Kristus, Herren uti Davids stad. Lyft upp dina ögon och skåda hemåt. Kärleken har icke stängt sin dörr. Utur Fadershjärtat stiger ett rop: Kom hem, och du skall få mottaga en julgåfva, som genom krubbans fattigdom och korsets blod blifvit din evige försonare.

En skön dröm.

Af *Mrs. R. Petterson.*

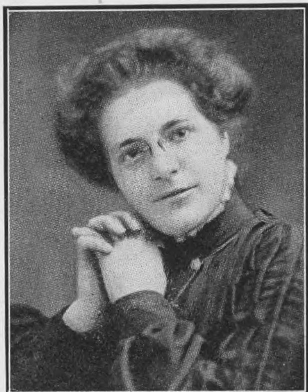

n gammal man, hvilken sedan många år hade lefvat icke blott i bekantskap utan i lefvande gemenskap med sin Herre och frälsare, kände sig ofta modfälld och nedslagen, emedan han tyckte sig så litet kunna tala med andra om deras själars frälsning. Han var nämligen mycket blyg och tillbakadragen och led därjämte af en synnerlig oförmåga att uttrycka sig.

En dag kallade han en förtrogen vän till sig, för hvilken han utgöt sitt bekymmer häröfver. Vännen, som väl kände den gamle, svarade: "Kan du vittna mer så gör det, annars låt dig nöjas åt Guds nåd. Jag tycker mig märka, att du varit trogen din kallelse att tjäna Herren med dina ägodelar."

Vännens ord förmådde dock icke trösta honom. Med tungt hjärta lade han sig den aftonen, insomnade och drömde, att domens dag var inne. En outsäglig härlighet tedde sig för hans blick, under det ett stort

svalg dolde för honom de osaligas tillstånd. Ljus och lofsånger till Lammets ära fyllde ett för hans blick oändligt rum; men intet förvånade honom så mycket, som att han själf var bland den frälsta skaran. Huru är det möjligt, utbrast han, att jag, den skröpligaste bland Guds lemmar på jorden, får stå bland denna skara?

"För blodets skull är du här", svarade honom en som var lik Människosonen. "Och för blodets skull har du fått vara medverkande till dessas frälsning." Och härvid fördes han till en stor skara, som hög ljudt ropade: "Lammet, Lammet, det är värdigt att hafva lof, pris och ära och makt!"

Omöjligt har jag kunnat hjälpa någon själ hit; det var min nöd på jorden, att jag så litet kunde tala med andra om deras frälsning.

"Du gjorde, hvad du kunde", ljöd svaret. Du byggde mig ett hus, där dessa fingo höra frälsningsordet, och så gingo många från död till lif. Huset blef för trångt, men du vidgade dess murar, och skaror föddes liksom dagg af morgonrodnaden. Här äro dessa själar, hvilka nu lofva Gud i fullkomlighet. Du gjorde hvad du kunde."

Härvid vaknade den gamle. Han visste till en början icke om han var i himmelen eller på jorden, men märkte snart, att han ännu var här nere. Han

reste sig upp i sängen, och med själen full af jubel utropade han: "Är det så, o Herre, att du i outsäglig nåd vill använda det, som i själfva verket ej är min utan din egendom, så tag då så mycket du vill af mina penningar, och jag vill med glädje vara med om att på det sättet frälsa själar.

Det berättas, att denne man hade byggt och ombyggt icke mindre än sex missionshus. Välsignelse kom öfver hans lif på jorden. På hans grafsten läses de orden: "Hvad han kunde, det gjorde han".

Må vi, hvar och en troende, akta på vår kallelse och våra gåfvor. En är hand, en är fot, en är öga, en annan öra och tunga. Hvar och en kan gagna med sina gåfvor. Se till, att äfven du är trogen i användandet af det pund, som heter "jordiska ägodelar".

Sångarens Bön.

Efter norskan af

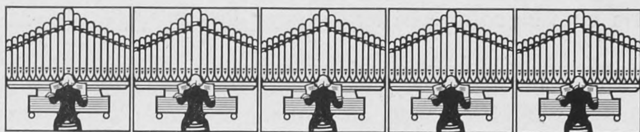
D. Nyvall.

Andens herre, min förmåga
bruka den till ditt behag.
Sångens flamma, låt den låga
klarast på min sista dag.
Gif min längtan det, som varar,
lär mig visdom som besvarar
lifvets underbara fråga.

Låt min sångkrans gärna slungas
som ett stoft på glömskans kust
för de sällas, evigt ungas
himlaborna sång och lust.
Lär mig där att hålla tonen
i de sånger inför tronen,
som af alla frälsta sjungas.

Sångens värde och makt.

Af *J. E. Björklund.*

ag tackar dig Herre, att jag är danad så öfvermåttan underbart." Så kväder Israels ljuflige sångdiktare, David. Bland andra underbara förmågor, som en människa besitter, är gåfvan att sjunga och uppfatta samt njuta af andras sång. Det fina och känsliga instrument, som vi kalla sångorganet, är af den evige och allvise Guden insatt i struphufvudet på oss människor till vår glädje och hans ära. Detta instrument är en hel liten orkester i sig själf, som kan framlocka de renaste och mjukaste toner som världen någonsin hört. Intet instrument af människohand kan jämföras med detta, då det gäller milda, melodiska och sympatiska toner. Pianot, orgeln eller fiolen äro själlösa och endast skrammel, jämförda med en vacker människoröst, tonad af den odödlige.

Sången leder sitt ursprung från himmelen och skall med allt annat skönt återvända dit, då den utfört sin mission här i främlingslandet. Vår bibel är del-

vis en sångbok, och dess sånger äro inspirerade af Guds Ande. Vår Gud tycker om sång. Profetskolorna i Israel voro äfven sång- och musikskolor. I templet förekom sång och musik, helgad till Jehovas dyrkan i det 4,000 utvalda sångare af Levi stam voro afskilda att lofva Gud med sång, ackompanjerad till cittra, puka, harpa m. fl. instrument. Hvilken sångarefamilj var icke Levis, och ädelmodigt använde den sina af Gud gifna gåfvor för gudstjänsten i helgedomen. Om ingen annan förmår att uppskatta sångens sköna gåfva, så förstår han det, som gaf den. Under lång tid har den räknats till de sköna konsterna, och satan och världen ha förstått dess värde. De använda den ock i sin förnedrande mission, ty huru skulle danssalonger krogar, teatrar m. m. kunna bedrifva sitt förstörelseverk, om det ej vore med tillhjälp af sångens och musikens lockande toner. Djäfvulen har röfvat till sig detta himmelens barn för att så mycket lättare utföra sitt nedriga arbete. Visst förstår han sångens stora värde. Den kristne individen och församlingen behöfver en väckelse äfven i denna del.

Sången är talet satt till noter, talet i förhärligad form. Den är mäktigast af alla våra förmågor att tolka hjärtats bästa och djupaste känslor. I de glada stunderna, då solen lyser i hvarje vrå af vår lilla värld, äro vi mest böjda att lofva och prisa vår ska-

pare i hög tonart. I lifvets bittra erfarenheter, då lyckan är slagen i spillror, då hem och hjärtan mist sina skatter, då äro de mjuka molltoner en balsam för den vemodiga, sorgbundna anden, de äro sorgens afledare från det kvalda människohjärtat. Vare sig vi sjunga i moll eller dur, så är det hälsosamt för både kropp, själ och ande. Det är ock hälsosamt för andra, ty ofta har en sång räckt hugsvalelsens kalk åt ett förtvifladt bröst samt ingifvit hopp, där intet hopp var.

Sången är en stormakt på jorden. Vi kunna ej reda oss förutan den, ty hvad blefve af vår värld utan sång? Den är omistlig i lifvets alla lägen, och det är omöjligt att hålla högtid, om sångens gudinna är frånvarande. Mammas vaggsång ha vi ännu icke glömt och det lugnande inflytande den hade, söndagsskolsångerna lefva i friskt minne och skänka inspiration åt lifvet. Hur skulle det te sig att ha gudstjänst utan sång, bröllop och begrafning, men ingen sång? Vi kunde icke lättare göra kyrkan och bröllopssalen till en grafkammare, och begrafningen blefve själf begrafven. Sången är ett naturligt uttryck af inre känslor. Barnet använder den i sin lek, modern i sitt ensidiga arbete i köket, mannen i lifvets allvarskamp och församlingen för att bereda väg för det predikade ordet. Den kristna sången helgar glädjen och dämpar sorgen.

Sången har utfört under på jorden: den har banat väg till de mest förhärdade hjärtan och uppmjukat dem, den har väckt domnade, ädla känslor till lif och fyllt själen med frid och fröjd, den har bortdrifvit saulsanden ur månget melankoliskt bröst, den har jagat demoner på flykten ,ty "djäfvulen flyr för den trosfriska sång", den har skingrat sorgens mörka

moln från betungade själar. Evangelii sång har, likt en mäktig ängel, burit miljoner själar in i Guds sälla rike. Luther förstod sångens värde och makt. Då han på Koburgs slott såg sina kamraters missmod, sade han: "kom, låtom oss trotsa djäfvulen med att sjunga psalmen 46: "Gud är vår tillflykt och starkhet". Paulus och Silas förstodo sångens betydelse. De äro inkastade i en mörk fängelsehåla, deras fötter äro fastgjorda i stocken, de äro slagna och fulla af sår och det är i högsta natten, då eljes allting är tyst och stilla, men de börja sjunga och lofva Gud, så att en härlig väckelse utbröt i själfva fängelset, och fångvaktaren var den förste, hvars hjärta öppnades medelst den nyckel, som heter sång.

Men skall sången verka godt, förädlande upplyftande, så måste dess innehåll vara af motsvarande art. En lättsinnig och ogudaktig visa inspirerar ej till gudaktighet, en otuktig närer ej den himmelska kärleken. Vi ha sånger, som äro odödliga, sånger som vi skola sjunga i all evighet. Guds kärlek och Kristi blod och sår äro ämnen, som vi blott begynna stamma på här på jorden, men som i evigheters evighet skola ljuda genom himlens salar af alla återlösta. Äfven hjärtat bör vara stämdt i harmoni med sångens innebörd, och det stämmes bäst af den odödliges fingrar i ljuset af Kristi kors. Sions sånger läras endast vid korset, där, först där och endast där, blifva tonerna fulla och rena, där blir det hjärtetoner, himlatoner. Sjung! och kan du icke, så gå till korset och lär.

Prinsparet Bernadottes silfverbröllop.

rinsparet Bernadotte firade den 15 mars 1913 sitt silfverbröllop. Tjugufem år hade då förflutit, sedan den dag, då prins Oscar förmäldes med fröken Ebba Munck af Fulkila. Vigseln förrättades i Bournemouth i England, där brudgummens moder, drottning Sofia, för tillfället vistades för hälsans vårdande.

Silfverbröllopshögtiden firades i Stockholm i prinsparets bostad å Östermalm En mångfald af lyckönskningar från medlemmar af det kungliga huset samt många enskilda och från religiösa korporationer, i hvilka prinsparet varit särskildt intresserade, ingingo under dagens lopp. En deputation från den söndagsskola, som prinsen själf är föreståndare för, framförde hjärtliga lyckönskningar.

Kring silfverbrudparet stå samlade två söner och tre döttrar. Maria, den äldsta, är Sofiasyster och tjänstgör å Serafimerlasarettet. Carl är underlöjtnant på Strömsholm. Sofia och Elsa deltaga i det religiösa arbetet i Kristliga Föreningen af Unga Kvinnor och Kvinnliga Missionsarbetare. Folke har ännu ej afslutat sina skolstudier.

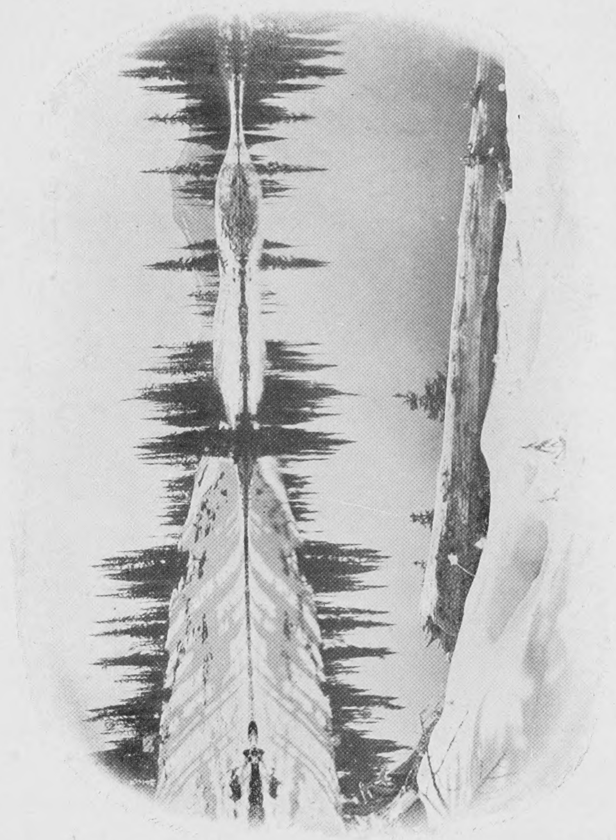

Prins Bernadotte med Familj.

Silfverbrudparet Bernadotte kan med den största glädje se tillbaka på de gångna 25 åren af sitt äktenskap. Det har förunnats dem i högsta grad lyckligt familjelif med den rikaste välsignelse från Gud. Ett bestående lifsverk har af prinsen och prinsessan Bernadotte under dessa år utförts i den kristna missionens tjänst i vårt land. Varmt och lifligt har deras intresse städse varit för skilda verksamhetgrenar här

hemma såväl som i hednavärlden. En rik fond af välsignelse ha de ock samlat genom sitt välvilliga och uppoffrande deltagande i en mängd af socialt och filantropiskt arbete för vårt folks bästa. Deras glädje på högtidsdagen höjdes förvisso väsentligt därigenom, att de se sina barn följa sig på samma väg, ett välsignelserikt exempel för ungdomen i vårt lands många kristna hem.

Nyårssång.

Af *C. O. H.*

Tiden som en rök försvinner,
dag för dag och år för år.
Knappast stunden till oss hinner,
förr'n den redan från oss går.
Bit för bit af lifvets väfnad
fälles tyst bak bommen ned,
där vår hela jordelefnad
sammanvikes led för led.

Kort men dyr är lefnadstiden,
som en hvar utaf oss fått.
Kanske först när den är liden,
sanna värdet vi förstått.
Dock den kan ej återvända
till en enda af oss mer,
äfven om det skulle hända,
man förfeladt lifvet ser.

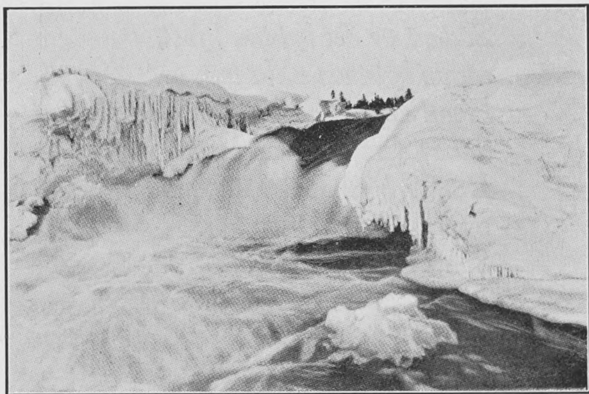
Och dock är det här i lifvet
mycket, som man göra bör,
som åt hvar och en är gifvet
att uträtta förr'n han dör.
Må vi därför eftersinna
högsta mål och bästa sätt,
så att vi till sist må finna,
att vi hafva lefvat rätt.

Hvad som ger ett lif dess styrka,
hvad som ger en lefnadsmod,
det är, att vi Herren dyrka,
renade i Lammets blod.
Frihet ifrån syndens boja
gjuter frid i själen in.
Äfven om jag bor i koja,
är jag hans och han är min.

Han som räknar våra dagar,
alla våra hufvudhår,
våra steg, och oss ledsagar,
samlar upp hvar gjuten tår,
han vet bäst, hvad som oss felar,
hvad oss bäst och nyttigt är.
Bristerna han nådigt helar,
oss och våra bördor bär.

Sådant är det kristna lifvet,
sådan kristnas sälla lott,
Hvad dem händer — står det skrifvet —
tjänar dem till godo blott.
Därför höja de sin stämma
under tidens skiften här:
Snart vi frälsta stå där hemma,
hvarest ingen tid mer är.

Vind och hvita vågor
stredo nyss på sjön.
Blåa bryggor blänka
nu kring öde ön.
Smidig skida skön
öfver slätten slinter,
vacker är vår vinter,
och så frisk är snön.

Vid årsskiftet.

Af *C. O. H.*

Jesus Kristus är den samme i går och i dag och i evighet.
Ebr. 13: 8.

Det är om Jesus från Nasaret, aposteln talar i ofvannämnda bibelvers. Det är för öfrigt om honom han talar alltigenom i brefvet. Kristus Jesus var för honom den viktigaste, och kunskapen om honom räknade han såsom det högsta vetandet. Vet man, hvad bibeln lär om honom, då vet man nog för att blifva lycklig för tid och evighet. Vet man ingenting om honom, så vet man icke heller något sätt, hvarpå man kan blifva lycklig.

Detta är i all synnerhet värdt att beakta, då man står vid ett nytt skifte i tiden. Det har stor betydelse att börja en sak rätt. Äfven om man söker rätta ett och annat under årets lopp eller tidens gång, så är det icke det samma, som om man börjar rätt. Och rätt kan aldrig ett år börjas, om det icke börjas i Jesu namn.

Men detta innebär, att man skall ha ett rätt eller bibelenligt begrepp om Herren Jesus och hans verk.

Har man icke det, så går det lika snedt, som om man ingenting visste om honom. Därför är det af så stor betydelse att från början se, hvad Guds eget ord lär oss om Jesus. Hvad där står om honom, det kunna vi vänta af honom, men hvad där icke står, det är icke heller värdt att tro.

Först säger aposteln om Jesus Kristus, att han är *den samme*. Härmed har han höjt honom öfver allt skapadt i himmelen och på jorden och ställt honom bredvid den himmelske Fadern. Ty det är endast om Gud, man rättvisligen kan påstå något dylikt. Den som till sitt väsen är den samme, han är Gud. Han har lifvet i sig själf och icke af något annat utomstående, han är evig och oföränderlig.

Allt skapadt förändras hela tiden det finnes till, både det som är i himmelen, och det som är på jorden. Och himlarne föråldras såsom ett kläde och förvandlas och skola till sist liksom jorden förgås. Det som har kommit, det måste ock gå. Men Jesus är sig lik, han är beständig, till sitt väsen det samma. Hans yttre omständigheter förändrades visserligen vid hans varande uti förnedring eller upphöjelse, men han själf var oföränderligt den samme.

Att sätta sin tro och lit till något annat än Gud, det är att trösta på något som förändras. Och det kan lika snart förändras till vår skada som till vår nytta. Man kan bli bedragen på det hållet. Men den som tröstar på Herren, han kommer icke på skam, ty han är den samme. Hjärtat måste ha något säkrare än det skapade att hvila vid, om det icke skall vara oroligt.

När man läser den evangeliska berättelsen om Herren Jesus, ser man hurudant sinnelag han hade under sin vandring på jorden. Han umgicks med

alla samhällsklasser, som ville ha något med honom att göra, men tvingade sig aldrig in någonstädes. Hellre stannade han då ute under bar himmel öfver natten eller vandrade till annan plats.

Publikaner och andra syndare, som kände syndens tyngd, förlät han, rengjorde, frisade och tog in hos. Och det gjorde han utan att fråga efter andra skenfrommas klander. Sjuka och lidande halp han utan afseende på tid eller rum eller kön eller lefnadsförhållande. Här halp han en kvinna, där en man; här en flicka, där en gosse; här en fiende och där en af sina vänner. Och det utan ersättning.

Hans hjälp var en hjärtlig hjälp och en verklig hjälp. Ingen bar samma sjukdom till honom två gånger, ingen gick heller från honom ohulpen. Och denna hjälp kom från honom själf och öfverflyttades genom hans ord eller genom hans hand.

Sådan var Jesus Kristus i går — den förflutna tiden. Du, som läser ditt nya testamente, vet att det är sant. Men sådan är han ock i dag. I detta lilla ord "i dag" räckes hjälpen åt oss. Det finnes ingen sorg, som icke han kan lindra, ingen nöd, som icke han förstår, ingen belägenhet i lifvet, som icke han kan hjälpa uti och utur. Och så har han ock samma känsla för oss, som lefva i dag som för dem, som lefde i går.

Ja än mer: Han är den samme i evighet. Tiden biter icke på honom; evigheten icke heller. När allt det närvarande har förändrats eller upphört, då är han i evighet den samme. Huru hugneligt är icke detta att veta, när vi se vänner dö eller gå, rikedomen ta vingar och vi själfva klädas af det ena efter det andra. Är Jesus vår, då äro vi trygga, äfven om morgondagen skulle blifva evigheten. Märk, hvilka

ord aposteln begagnar i sin tidsbestämning: "i går", "i dag" och — icke "i morgon" utan — "i evighet".

Så osäker är vår framtid. Vi ha icke löfte om en enda dag, utan den säkraste morgondagen är evigheten. Men det gör icke mycket till saken, om, som sagdt är, Jesus är vår. Gif åt honom, min läsare, det bästa rum du har, i det nya året, och du skall blifva lycklig så länge du äger honom.

Winnipeg förr och nu.

Af *M. P. Peterson.*

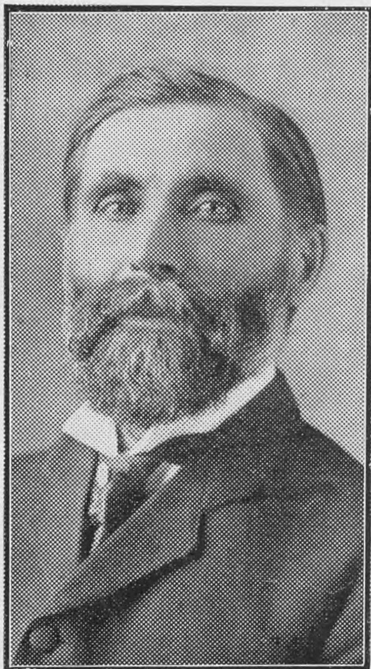
Tänk så fort tiden flyr! Jag minnes, som om det varit i går, när jag för första gången såg Winnipeg, och dock är det 40 år sedan nu i år. Och under hela denna af händelser så rika och växlande tid har jag bott här, sett på och deltagit i samhällets utveckling så godt jag förstått, hvarom jag ock vill berätta för läsaren ett och annat.

Det var 1874 jag i sällskap med andra arbetare anlände hit från Förenta Staterna. Öfver sjöarne seglade vi med smärre båtar, och på fastlandet gingo vi till fots, medan våra saker skjutsades, tills vi nådde den plats, som nu kallas Winnipeg. Den ligger i Manitoba, där Assiniboine floden faller ut i Red river. Resan från Michigan hit tog oss på så sätt sex veckor.

Vi landade i St. Boniface midt för katedralen och lågo där på bara backen den första natten, enär färjan var i olag, och vi hade inga penningar — jag för min del hade endast fem cents. Nästa dag kommo vi öfver floden och fingo stanna i ett litet immigrant-

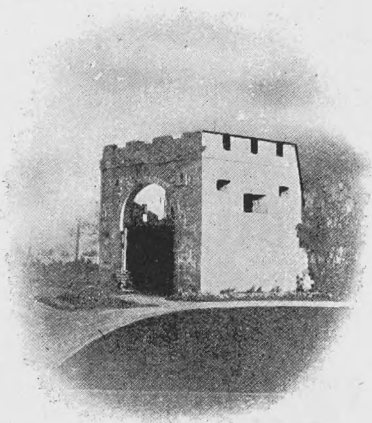
skjul, som stod där den gamla C. N. R. verkstaden nu står som en ruin.

Staden hade på den tiden omkring 1,500 invånare och kallades Fort Garry ända till dess den inkorporerades samma år 1874, då den erhöll namnet Winnipeg. Någon järnvägsförbindelse hade platsen icke österut på närmare håll än 1,000 mil och i söder på mer än 200 mil till Moorhead, Minn. Norr och västerut fanns ingen järnväg i hela landet.

Fort Garry var själfva centrum för Hudson Bay kompaniet och en af dess starkaste fästningar i landet. Af detta finnes nu endast kvar det norra porthvalfvet, hvilket blifvit skänkt af kompaniet till den historiska föreningen jämte en acre land af den forna borggården. Winnipeg såg vid denna tid icke mycket ut, som stad betraktadt. Endast ett hus var uppfördt af tegel, annars voro de af bräder eller stockar. Postkontoret utgjordes af ett lågt stockhus och låg naturligtvis vid "Postoffice street", som vi på den

tiden kallade gatan. Nu heter den Lombard st. Där mottog jag mitt första bref från Sverige hvilket var en riktig raritet på den tiden, då ett bref hemifrån gamla landet betaltes med 40 cents.

Main street var stadens förnämsta gata och utgjordes egentligen af landsvägen från Fort Garry till Lower Fort Garry, som ligger omkring aderton mil åt norr utefter Red river. De öfriga gatorna voro snart räknade. De voro intet annat än vanliga körvägar med diken vid sidorna; och stundom saknades äfven dessa.

En stor del af befolkningen utgjordes af indianer och halfindianer. Endast en svensk hade här slagit ned sina bopålar vid den tiden, nämligen handlanden C. D. Anderson. Men på samma gång började immigrantströmmen vändas hit, och med den följde äfven flera från de skandinaviska länderna. Staden växte dock mycket sakta på grund af att ingen järnvägsförbindelse fanns. Alla lifsförnödenheter måste fraktas hit om sommaren på båt och om vintern med hästskjuts från ett afstånd af mer än 200 mil. Den första järnvägsförbindelse vi fingo var med St. Paul och Minneapolis år 1878 någon dag före nyåret. Jag minnes detta särskildt därför, att min hustru följde

med det första tåget hit. Vi hade blifvit gifta ett par månader förut i St. Paul, Minn. Järnvägen hit från östern öfver Montreal blef icke öppen för allmän trafik förrän 1886.

Angående den religiösa verksamheten på vårt språk må nämnas, att någon sådan kom icke egentligen till stånd förrän 1885, då den första skandinaviska missionsförsamlingen bildades af tio medlemmar, af hvilka undertecknad utgjorde en. Detta är

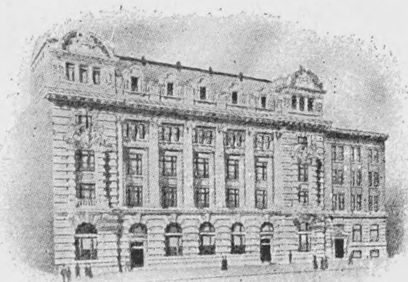

den första skandinaviska församlingen i hela Canada. Denna församling byggde sitt första missionshus på Ellen st. år 1886, hvilket utbyttes med den nuvarande kyrkan på hörnet af Logan ave. och Ellen st. år 1897.

Några år efter missionsförsamlingen blifvit bildad, började äfvenledes Augustana verksamhet och något senare svenska baptisterna samt sist skandinaviska frälsningsarmén, hvilka alla vid denna tid ha såväl församling som samlingslokal.

Att beskrifva staden såsom den utvecklat sig, är

numera ingen lätt sak. På dessa fyrtio år har den vuxit oerhördt. Folkmängden utgör omkring 200,000 och skandinavernas antal torde uppgå till omkring 10,000. Stora handelshus och hotell ha uppstått här och hvar utefter de breda asfalt belagda boulevarden och en utvecklad elektrisk spårvägsrörelse förefinnes. Icke mindre än sexton järnvägar löpa in till staden från alla riktningar. Från den ena stationen t. ex. inkommer och afgår passageraretåg hvarje timme hela dygnet om. Winnipeg är den största marknadsplatsen för spannmål på hela jorden och tillbygges för mer än $20,000,000 om året. Det nya postkontoret ligger vid en gata, där lotter blifvit betalda med mer än $3,000 för foten. På 40 år har staden blifvit ett hundra gånger större än den var. Skall den växa proportionellt de närmaste fyrtio år, så får Winnipeg 20,000,000 invånare och är då jordens största stad.

Nya Posthuset

En kejsarpingvin.

Af alla trakter på jorden har väl det södra Ishafvet hittills varit mest orördt af människohand. De ofantliga ismassor, som hopat sig här ha omöjliggjort eller försvårat hvarje angrepp från kulturens sida. I hittills ostörd ro har det organiska lifvet fått utveckla sig. Ej underligt då, att vi som detta arktiska lands furste finna en varelse sådan som pingvinerna,

Om man i dessa antarktiska trakter på ett fartyg närmar sig land, finner man en egendomlig rörelse i vattnet. Stora svarta och hvita varelser tumla om eller simma ytterst hastigt med blott hufvudets öfversta del öfver ytan och försvinna så plötsligt igen. Vid första åsynen tror man genast att det är små delfiner, men närmare land upptäcker man snart, att det är en storts fåglar och just pingviner. De äro väl utrustade för sitt lif i vatten. Kroppen är ½ till 1 meter lång och tämligen jämntjock, endast något afsmalnande mot hufvudet. Fötternas alla fyra tår äro vända framåt och försedda med simhud och vingarna göra ej alls skäl för namnet. Vingpennor saknas alldeles och ersättas af fjällika bildningar, som komma de främre extremiteterna att i hög grad likna fenor.

Också röra sig pingvinerna i vattnet med en hastighet, som kan komma en ångbåt att känna afund. På land röra de sig långsamt, gående i upprätt ställning. Som benen äro långt indragna i kroppen, äro deras steg blott några centimeter långa. De gå därför fumligt och snafva lätt och så ofta tillfälle gifves på is eller på hala bergsluttningar lägga de sig ned och kafva sig fram med tillhjälp af de fenlika vingarna och röra sig på detta sätt vida fortare än gående.

Pingvinerna äro ytterst sällskapliga djur, som under häckningstiden lefva i kolonier på flera tusen stycken. Hanarna begifva sig då först i land för att göra i ordning det enkla boet, som blott består af en grop omgifven af en liten vall af små stenar. Så komma honorna, och hvar och en af dem lägger två ägg, som hufvudsakligen rufvas af hanen. När ungarna blifvit kläckta, få de gamla förfärligt besvär att ge dem mat, ty de äta glupskt . Men från och med nu är det slut med familjebanden. De gamla hitta ej tillbaka till sina bon och sina ungar, utan den fullkomligaste kommunism blir rådande. Föräldrarna känna ej igen sina barn, ungarna ej sina föräldrar. Men alla hungriga munnar mättas, och alla tyckas vara belåtna. Då pingvinerna ej kunna anses vara

dumma, tror man, att detta inom djurvärlden ganska sällsynta fenomen beror på, att de äro så närsynta, att de ej känna igen sina egna.

Pingvinerna hafva en ganska utvecklad intelligens. De äro visst ej som andra djur ständigt upptagna af att äta m. fl. djuriska sysselsättningar. När de husliga bestyren äro undanstökade, bege de sig gärna på promenad inåt land och äro ytterst nyfikna på allt ovanligt, som kommer i deras väg. De få upptäcktsresande, som komma dit, mottagas alltid med stort intresse och beskådas ifrigt, särskildt bli deras hundar mycket uppmärksammade. I procession komma de då med en gammal hane i spetsen för att göra visit. De stanna och buga sig djupt, hvarpå ledaren håller ett litet tal, åtföljdt af karaktäristiska hufvudrörelser. När talet är slut, bugar han sig ånyo och drager sig tillbaka. Anse de ej att talet gjort åsyftad verkan, träder en ny talare fram och proceduren återupprepas.

Några faror äro de ej vana vid, hvarför de sällan äro rädda, men ofredar man dem under häckningstiden, försvara de energiskt både sig och ungarna. De hacka med sina kraftiga näbbar och slå ifrigt med vingarna, som äro starka nog att kunna bräcka ett ben. När ett skepp nalkas invid deras häckplats vandra de i procession med en gammal hane i spetsen ned för att möta främlingarna. Ibland besöka de andra pingvinarter, bese deras bon, buga sig för dem och "prata" med dem allvarligt och högtidligt. I deras upprätta ställning med bukarna lysande hvita som stora skjortbröst se de verkligen riktigt civiliserade ut.

Till Föräldrar.

Af *Mrs. C. Viklund.*

Eftersom jag hade äran att bli inbjuden att skrifva i den fina kalendern med det vackra namnet "Norrsken" så vill jag försöka att uttala några tankar i mitt älsklingsämne, rörande barnens och ungdomens väl.

De flesta föräldrar älska sina barn djupt och ömt och göra allt hvad de kunna för deras väl, men ändock huru många misstag begås ej i all välmening? Många föräldrar synas tro, att barnen lyckliggöras genom stor frihet, sällskap i mängd och förströelser af alla slag. Och dock är detta, enligt min tanke, första och största grunden till, att det finns så många vanartiga barn och så mycken vild och ostyrig ungdom. De flesta äro nog eniga med mig om, att det är nödvändigt att barnen få lära sig lyda, men huru många ha väl satt sig in i, att det är lika nödvändigt att noga vaka öfver barnen, både när de leka på egen hand och när de ha sällskap. Hur kunna vi veta, hvad barnen företaga sig, när vi ej se dem? Visst är det svårt för en moder, som själf skall utföra sina

arbeten, att alltid titta efter barnen och deras förehafvanden, men är hon riktigt intresserad i sina barns väl, så försakar hon gärna både frihet, bekvämlighet, sällskap och visiten och i stället vakar öfver barnen. Jag bevittnade en gång, hur en moder instängde sina små barn, det äldsta omkring åtta eller nio år, och gick själf bort på visit. Barnen tillätos äfven att själfva tända lampan när det blef mörkt. Under tiden modern var borta, genomgick jag en riktig tortyr vid tanken på, att de små stackarna skulle välta omkull lampan eller eljest antända eld. Inte kunde de komma ut, och ingen kunde komma in till dem. Sådant där kallar jag grymt. Hur många tusende barn ha ej fått släppa lifvet till i en fasansfull död, genom liknande handlingar?

När barnen t. ex. tala osanning eller fula ord eller eljest göra något orätt, så hjälper det ej mycket att bestraffa dem. Det sätter ju skrämsel i dem, men de äro likadana för det. Nej, barn måste undervisas i kärlek om hvad som är rätt och orätt. De böra framförallt få veta, att det syndiga är synd, och hur förskräckliga följder synden har. De böra äfven få veta, att det förnämligast är sin dyre frälsare, de så djupt bedröfva med sin synd. På det sättet läres barnen bäst att själfva få afsky till det orätta och fula och älska det goda och rena. Och huru noga borde vi ej vara med barnens sällskap. Vi borde ej tillåta våra barn att umgås med sällskap, af hvilka de lära svordomar, fula ord och dåliga vanor. Barn tycka ej om att tvingas, men när de få mera förstånd, skola de värdera det. Kanske att grannarna ej heller tycka om, att vi ej tillåta våra barn att umgås med deras, men hellre då stöta sig med grannarna, än att låta våra egna barn fördärfvas. Huru många barn

ha ej bakom föräldrarnas rygg lärt sig både att svärja, bruka tobak och äfven få smak för starka drycker? Vill anföra ett exempel från min egen barndom. Jag hade ett det mest allvarliga och kristliga hem, jag känner till, ett riktigt "läsarehem" och ändock släpptes vi barn stundom lösa att umgås med barn, ja äfven pojkar i slyngelåren, från ogudaktiga hem. Jag ryser ännu, när jag tänker på, hvilka råa historier och grofheter vi stundom fingo höra från dessa barn. Vi deltogo ej, men vi lyssnade, och det är just hvad barn äro särskildt skickliga i.

En min bror, två år äldre än jag, var vid femton års ålder alltför god vän med nämnda sällskap. Men så lade Gud ned honom på sjuksängen i lungsot, hvilken sjukdom också efter nära ett års lidande ändade hans lif. Under denna tid blef han omvänd till Gud och dog lycklig, men hvem vet, hur det gått, om han fått lefva. Att vi de andra blefvo bevarade och ej fingo några menliga följder af det insupna giftet, tillskrifver jag endast Guds stora nåd.

Jag känner äfven till hem, som hålla ogudaktiga och råa drängar, och att gossar i dessa hem, genom dessa mäns inflytande, bli dem lika.

Vill äfven nämna något om barnens och ungdomens nöjen.

Nu tillstundar snart jul, barnens stora högtid. En julfest med program ställes till snart sagdt i hvarje skolhus. Det är mest vanligt att läraren eller lärarinnan i hvardagsskolan inöfvar barnen dels i sånger, stundom goda och vackra julsånger, men äfven i en mängd deklamationer, "drills" och dialoger. I deklamationerna är det "Santa Claus" som är hufvudpersonen, ja talet om honom går som en röd tråd genom det hela. I dialogerna få barnen lära sig

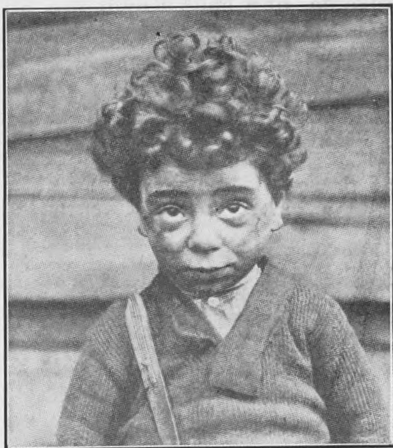
spela teater i mindre skala. När festen är slut, ha ej barnen fått den minsta reda på, hvarför vi egentligen fira jul. Frågan är nu: är det rätt eller orätt att låta barnen bevista sådana där tillställningar? Men märk nu, att jag talar ej om svenska julfester, ty jag har ej haft nöjet att bevista en sådan.

Dessutom är det här på prärien så vanligt, att kyrkfolket ställer till så kallade konserter. Det går till ungefär som med julfesten. Visserligen en del sånger, men dessutom mest lustiga deklamationer och teaterliknande dialoger. Komma så dessa korgauktioner, där gifta kvinnor och flickor liksom sälja bort sig till att äta med hvilken man som helst. I mitt tycke hvarken passande eller vackert för en kvinna.

Skola nu kristna föräldrar tillåta sina barn och ungdom att bevista sådant? Ännu ett annat så vanligt nöje helst på vintern, är, att ungdomar af alla slag samlas på kvällarna. Stundom är äfven predikanten och de äldre med. Tiden fördrifves nu mest

med så kallade oskyldiga lekar och fortsätta till efter midnatt. Det förundrar mig storligen, huru kristna kunna älska att vara tillsammans med ogudaktiga och fördrifva tiden med fåfängliga lekar. Jag har alltid trott att det snarare skulle vara de troendes plikt att söka draga de otrogna från synd och fåfänglighet till den lefvande Guden, än att deltaga i deras onyttiga samkväm.

Böra nu kristna föräldrar söka hindra sina barn deltaga i dessa och liknande nöjen? Sannt är väl att våra barn komma ej till himmelen därför att de afhålla sig från den yttre besmittelsen af världen, nej därtill fordras att födas på nytt, ett verk som endast Guds Helige Ande kan utföra. Men huru mycket trefligare är ej hyfsad och anständig ungdom än rå och ohyfsad? Och om de sedan gifva sig upp åt Gud att bli hans barn och efterföljare så går det så mycket lättare att lefva såsom Guds barn ägnar och anstår, än om de ha en hel del med syndavanor att bekämpa.

Jag var en gång i min ungdom tillika med en af mina intimaste väninnor, en mycket framstående kristen, på ett bröllop där en del af ungdomen genomdref att få dansa. Min väninna, som före sin om-

vändelse varit mycket begifven på dans, kunde ej motstå begäret, när musiken spelade upp, utan följde med i dansens hvirfvel. Jag försökte tala allvar med henne och föreställde henne, att hon ej blott som kristen utan äfven för sitt ämbete, hon var nämligen lärarinna, inte hade någon rätt att dansa. Men ingenting hjälpte, hon var som berusad och kunde ej styra sig själf. När allt var öfver, erkände hon ju hur mycket illa hon handlat och likt Petrus "gick ut och grät bitterligen", men det var gjort då. För egen del har jag däremot aldrig känt en enda frestelse tlll dans af det enkla skälet, att jag aldrig försökt dansa.

Därför en innerlig vädjan till alla de föräldrar, som verkligt ömma för sina barns väl, att söka till hvilket pris som helst, taga reda på hvad som är bäst och nyttigt för dem och så frimodigt och oförfäradt handla därefter.

Människosläktets äldsta historia.

Af *C. O. Hofstrand.*

Ingen del af mänsklighetens historia är mera fullständig och intressant, än den allra första. Den utgör ett helt för sig och omfattar en tidrymd af 1656 år. Med en särskild noggrannhet äro människornas tidigaste öden på jorden nedtecknade från den första människans första dag till syndafloden.

Det är bibeln, som i sin äldsta urkund bevarat stamtaflan af tvenne släktlinjer från Adam, nämligen Kains och Sets, där dock den första får träda i skuggan för den senare, hvilken i en obruten kedja nämner de tio fäderna Adam, Set, Enos, Kenan, Mahalalel, Jered, Hanok, Metusala, Lemek och Noa. Det är ett friskt och kraftigt släkte, som går att taga jorden i besittning och där fädernas sammanlagda ålder under den jämförelsevis korta perioden utgör 8,225 år eller en ålder i medeltal af 822 och ett halft år. Sju af de nämnda tio personerna ha dock en ålder, som öfverstiger 900 år.

Dessa år voro visserligen endast månår, det vill säga fem dagar kortare, än våra solår, men skillnaden blir ju blott en tretton eller fjorton år på ett tusen. Tanken, att ett år skulle vara blott en vanlig månad, kullkastas af det förhållandet, att de födde barn redan vid 65 års ålder, hvilket icke hade varit möjligt. om med år menats månad.

Men till följd af denna höga ålder, löpa stamfädernas historia till stor del parallellt med hvarandra. Adam var naturligtvis äldst, såsom varande den förste, men torde knappast varit mer än ett år äldre än sonen Kain och kanske två eller tre år äldre än Abel eller de närmast födda barnen. Ty det vore väl onaturligt att tänka sig, att det första människoparet var barnlöst åtskilliga år först. Som Adam har en ålder af 930 år, får han se alla de följande stamfäderna utom Noa. Ty då Adam var 130 år, föddes Set, när han var 235, föddes Enos, när han var 325, föddes Kenan, när han var 395, föddes Mahalalel, när han var 460, föddes Jered, när han var 622, föddes Hanok, när han var 687, föddes Metusala och när han var 874 år, föddes Lemek. Först när Lemek är 56 år, dör Adam, och 126 år senare föder Lemek Noa.

Metusalas död inträffar samma år, som syndafloden kommer, tydligtvis något tidigare. Och som Adam blef 930 år gammal, lefde Adam och Metusala 243 år samtidigt, kanske tillsamman. Och alldenstund Metusala dog samma år, som floden inbröt, så har han och Noa lefvat tillsamman 600 år. Hvem skulle under sådana omständigheter våga betvifla sanningen af en enda af de i bibeln förekommande uppgifterna?

Lemeks ålder, som angifves vara 777 år, omsluter trenne viktiga tilldragelser, nämligen Adams döds-

dag, fyllnaden af det första årtusendet — Guds första dag af sin hvila — samt Noas födelsedag Och i alla dessa tre bestämmelser i tiden ingår sju-talet. Ty då Lemek var 7 år åtta gånger, så dog Adam; när han var 7 år aderton gånger, då är första årtusendet fullt, och när han var 7 år tjugusex gånger, föddes Noa.

Adam dog således år 930, Set 1042, Enos 1140, Kenan 1235, Mahalalel 1290, Jered 1422, Hanok upptogs till himmeln 983. Metusala dog 1656. Lemek 1651 och Noa 350 år efter floden. Af detta framgår, att sedan Abel dött, inträffar närmast efter honom Adams död och 53 år därefter Hanoks himmelsfärd. Således kommo till Gud under första årtusendet endast två genom död och en genom förvandling, försåvidt Adam dog i tron på det löfte, som Gud gifvit om kvinnans säd, hvilket vi ej ha skäl att betvifla.

Men angående de olika fädernas ålder är det klart, att endast de hela lefnadsåren tagits med i räkningen och icke de månader eller dagar, som de lefvat däröfver. De ha följt samma princip som än i dag i fråga om statistiska uppgifter. I hvilket fall som helst har öfverloppet icke kunnat under hela perioden stigit till tio år. Och ingen kan väl tro, att nämnda personer voro jämt fulla år, så att de dogo alla samman på sin födelsedag.

Detta klargör för oss ett mycket viktigt förhållande, det nämligen, att det är omöjligt att angifva dagantalet från Adams skapelse till syndafloden, i synnerhet som ingen annan tidräkning finnes, som kompletterar denna i Mose första bok. Men kunna icke dagarnes antal öfver åren angifvas, så är det icke heller möjligt att angifva, hvilken dag som är sabbatsdagen. Att i vår tid vilja härleda sabbaten från ska-

pelsen, är därför en ytterst fåfäng göra. Vi kunna tvärtom tryggt påstå, att människosläktet före syndafloden icke hade någon sabbat, utan är den af mycket yngre datum.

Den heliga historien rör sig i synnerhet kring tre af de nämnda fäderna under denna första period i människosläktets historia, nämligen kring Adam, Hanok och Noa.

Ingen af alla människor har gjort en sådan erfarenhet som Adam. Ingen har varit så ren som han, så felfri som han, så lycklig, så lärd som han. Men ingen har väl heller förlorat så mycket eller sörjt så mycket som han. Han var den första människan, den ende skapade mannen, skapad visserligen utanför paradiset men snart inflyttad dit och därifrån senare med sin hustru utdrifven. Ensam började han odla sitt "homestead", beläget mellan Eufrat och Tigris fem breddgrader söder om berget Ararat, i det nu så kallade Haila, en oas 250 kilometer nordväst från Bagdad. Ensam började han tämja de nyttigaste husdjuren, till dess han en dag kunde sätta sin son Kain öfver jordbruket och sonen Abel öfver kreatursh jorden.

Det kom på Adams lott att lära sina barn namnen på de olika tingen i naturen. Det var han, som talade med de sina om Gud, om synd och upprättelse, som lärde dem att offra åt Gud, hvilken lofvat dem ett försoningsoffer, kvinnans säd, som i sin tid skulle söndertrampa ormens hufvud. Det var Adam, som gräfde den första grafven för att däri gömma sin älsklingsson Abel och som möjligtvis sökte trösta Eva vid förlusten af två söner på samma dag, söner som varit så förhoppningsfulla, så älskliga och oumbärliga.

Hvarje deras synd gick som ett spjut genom hans själ, och dock skulle han få lefva så länge och se så mycket ondt. Gud har visserligen gjort allt människosläkte af ett blod, men fastän vi bära den förste Adams jordiska liknelse, så slippa vi dock bra mycket lindrigare undan, än han.

Hanoks historia är kort men skön, ojämförlig med andra dödligas. I sin ungdomstid, i en ålder af 365 år, togs han bort utan att se döden. Vid 65 års ålder fick han en son, som han kallade Metusala, och han tyckes vid det tillfället ha helt lämnat sig åt Gud, ty han har fått det vittnesbördet, att han sina återstående 300 år vandrade med Gud, tills Gud tog honom bort. Med Gud var hans lif lyckligt, trots den rådande ogudaktigheten på jorden. Hvad som gör en människa mest olycklig, är hennes egen synd. Och hans slut var härligt. Han ändrade aldrig sin ställning till Gud. Hvad Hanok annars utförde på jorden, har icke blifvit nämndt. Men det största af allt, det, att han vandrade med Gud, skall aldrig glömmas.

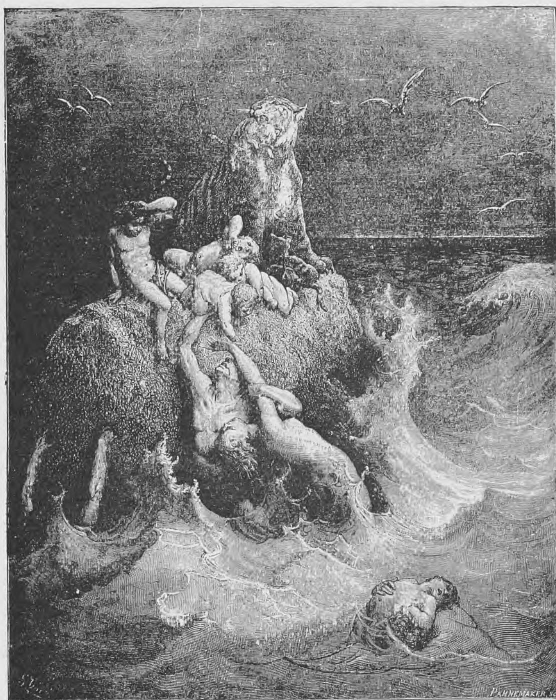
Noa är den sista länken i denna kedja af heliga män. Han lefde 600 år före och 350 år efter floden. Under hans tid växte ondskan till en oerhörd höjd. Att Guds söner togo människornas döttrar tyckes vara kulminationspunkten. Det står icke att människornas söner togo Guds döttrar, hvilket nog varit lika ogudaktigt, ifall det varit möjligt. Att detta icke syftar på någon köttslig förening emellan onda och goda människor, torde vara klart däraf, att sådana hvarken kunde blifva större eller starkare därigenom, icke heller blir ogudaktigheten större, än då tvenne ogudaktiga förena sig i äktenskap.

Men som namnet Guds söner är den heliga skrifts benämning på änglarne, är det troligt, att en del af

de fallna änglarne öfvat köttsligt umgänge med kvinnovärlden antingen med eller mot deras vilja, hvarigenom äktenskapets helgd försvann, och det så uppkomna släktet blef lika grymt som starkt. Och som änglarne endast äro söner, kunde icke förening ske med andra än varelser af motsatta kön. Bibeln upplyser oss om, att detta var de så kallade jättarne, forntidens väldige, som voro så namnkunniga.

Men därmed hade ock släktet underskrifvit sin egen dom och undergång. Ett så uppkommet släkte är oförmöget till fortplantning, och i stället för att låta dem inbördes förgöra hvarandra, stryker Gud hela människovärlden från jorden genom en syndaflod, binder med mörkrets kedjor de änglar, som i liderlighet syndade, samt stängde in människornas andar i dödsrikets fängelse till den stora dagens dom. Endast Noas familj af åtta personer räddades, emedan den trodde Gud och beredde en ark till sin frälsning genom vattnet. Att Noa först vid 500 års ålder föder barn, torde haft sin orsak i det lösaktiga och osedliga tillståndet på jorden. Antingen har han varit rädd för att gifta sig eller ock haft svårt för att finna en ren kvinna.

Om nu tillståndet var så uselt i släkten efter Set, kan man naturligtvis icke vänta, att det skulle vara bättre efter Kain. Sedan han dräpt sin broder Abel, flydde han från sin hembygd af fruktan för att blifva dödad för sitt brott och slog sig ned i det land, som på Mose tid hette Nod, och som låg öster om Eden. Han gick bort från Herren, heter det, och det är väl knappast troligt, att han vände om, fastän Herren satte ett tecken på honom, att ingen skulle döda honom. Hvad slut Kain fick, står icke direkt omtaladt. Men af Lemeks ord till sina hustrur, Ada och Silla,

PANNEMAKER. Sc

skulle man kunna lätt draga den slutsatsen, att han blifvit dräpt. Hvarför skulle han annars säga: "Ja, sjufaldt hämnad blifver Kain"? Han kunde ju icke hämnas, förrän han blifvit dödad. Människosläktet var grymt nog till att göra det. Lemek själf skäms icke för att bekänna, att han dödade hvar och en, som tillfogade honom ett sår eller en blånad.

Kains släktregister är icke långt, tydligtvis ha släkterna icke hållits rena utan blandats huru som helst. Kain, Hanok, Irad, Mehujael, Metusael, Lemek med sönerna Jabal och Jubal med den ena hustrun samt Tubal-Kain med den andra — det är allt. Ingen ålder är angifven på någondera. Men af namnbildningen märka vi, huru denna dialekt så småningom afviker från Sets släktlinje. Man jämföre Irad med Jared, Metusael med Metusala o. s. v.

Kain byggde den första staden och kallade den efter sin son Hanok. Jabal idkade boskapsskötsel, Jubal musik och Tubal-Kain smedsyrket. Han gjorde skärande redskap af järn och koppar. Lemek var den förste som lefde i tvegifte. Ingen kvinna är nämnd i Sets släkte men tre i Kains. Om någon räddats undan syndafloden, så har det varit en kvinna, annars sopades hela denna släktlinje bort, och deras arma själar förvaras i dödsrikets fängelse till världsdomen.

* * *

Så tidens första period
har sin fullbordan nått
och sjunkit i en syndaflod
för mänsklighetens brott.

Från Herrens egen hand det gick,
det första mänskopar.
Det uti Eden boning fick. —
Ett kungapar det var.

Men synden kom och växte fort
till stora kval och brott.
Och stängd blef paradisets port,
och hård blef mänskans lott.

Och vänd från Gud blef mänskans håg,
ju mer som tiden led,
tills släktet genom flodens våg
till dödens rike gled.

Och fängselporten stängdes visst
af Herren, menar jag,
och öppnas först af Jesus Krist
på tidens sista dag.

I fyrti dagar himlen grät
vid deras våta graf.
Mitt hjärta gråter, äfven det,
vid minnet härutaf.

Det elfte budet.

Af *M. Wolff.*

enna öfverskrift kommer kanske en och annan att studsa. Men, som Max Frommel säger i inledningen till denna lilla berättelse, så säger också jag: "Läs först och säg sedan, om icke öfverskriften är sann och skön!"

I England lefde för 200 år sedan en ärevördig prästman vid namn Usher, vidt och bredt känd såsom ett Kristi vittne, såsom en lärd teolog och såsom outtröttlig i utöfvande af sitt kall. Han beklädde en protestantisk biskops höga ämbete och måste såsom sådan hafva ett vaket öga öfver de prästers lif och lära, som tillhörde hans stift. På grund häraf höll han ofta kyrkovisitationer. Men när han kom till en plats, var allt i ordning, ty han var alltid väntad långt i förväg Alla klockorna ringde, när han med sitt fyrspann åkte in i en by. Prästen predikade utmärkt, skolläraren undervisade utmärkt, ämbetsberättelserna voro utmärkta och festmåltiden var utmärkt.

Men detta sätt att hålla visitationer tillfredsställde icke den fromme herdens hjärta. Han ville verkligen förvissa sig om tillståndet i sitt stift och beslöt därför att jämte sina officiella visitationer företaga andra besök i församlingarna — okänd, oanad, oväntad. För att göra sitt utseende oigenkänneligt, klädde han sig såsom tiggare och pudrade sitt hår. Så tog han en ränsel öfver axeln och en staf i handen och vandrade i all stillhet genom den ena församlingen efter den andra, tog in i prästgårdarna, satt om söndagarna som tiggare i kyrkan och lyssnade till predikningarna, samtalade med folk och frågade ut dem. Den fattige tiggaren fick härvid ofta en helt annan bild af en församling än biskopen.

En gång kom han också till den församling, inom hvilken den fromme, såsom skriftställare ännu i dag kände och älskade Rutherford, verkade. Och innerligt gladde sig Usher åt att få se och höra en med honom själf i anden besläktad broder.

Sent en lördagskväll knackade han som tiggare på prästgårdens port. Pastorskan mottog honom vänligt, lät honom taga plats vid den varma eldstaden i köket och gaf honom mat. Rutherford höll sig på sitt rum, ty det var en lördagsafton. Pastorskan höll därför i hans ställe aftonbön med barnen och tjänstefolket. Först sjöngs en psalm, så läste hon ett stycke ur bibeln och riktade därpå några frågor till de församlade, slutligen också till den gamle på bänken invid spiseln.

"Ni, käre gamle vän", sade hon, "kanske också ni kan gifva mig ett svar? Här i psalmen talas om Herrens lag. Säg mig, hur många bud har lagen?"

"Elfva", svarade tiggaren.

Pastorskan vände sig till sin lille sexårige Johannes och frågade honom: "Hur många bud ha vi?"

"Tio", svarade gossen raskt.

Därpå vände hon sig åter till tiggaren och sade med sorgsen röst: "Det är bedröfligt, att ni så litet känner till Guds ord. Ni är gammal och grå, och hvem vet, hur snart Herren kan kalla er härifrån. Vill ni icke vända om innan det blir för sent, och betänka i denna eder tid, hvad som hör till eder frid? Herren har så länge haft tålamod med er, för att han så gärna vill göra er salig. Ack, försumma då icke ert eviga arf! Ja, förhärda icke ert hjärta, då ni i dag hör hans röst."

Så förmanade hon i innerlig kärlek, och tyst och begrundande satt den gamle tiggaren där i sin varma vrå.

En bädd blef honom anvisad i ett vindsrum alldeles ofvanför Rutherfords studerkammare. Länge satt han uppe och lyssnade, ty han ville så gärna höra den kände gudsmannen bedja i sin lönkammare. Men då allt långt efter midnatt fortfarande var tyst, böjde Usher själf sina knän och började bedja. Rutherford, som ännu satt och tänkte på sin predikan, blef mycket häpen öfver att höra en röst alldeles ofvanför sig, smög sig sakta upp och ställde sig att lyssna utanför dörren. Här fick han höra en gudsman som i bön kämpade för sitt folk. Han hörde förböner för konung och öfverhet, för alla biskopar och präster, för församlingarna och all nöd på jorden, för änkor och faderlösa, bedröfvade och anfäktade, sjuka och döende — korteligen han hörde en själaherde utgjuta sitt hjärta för Gud.

När den bedjande sagt amen, knackade Rutherford på dörren och ropade till den häpne gästen: "Käre broder, ni är icke den fattige tiggare, som min hustru berättade mig om. Säg mig då ert namn!"

Gästen bad att få förtiga det. Men när Ruther-

ford var enträgen och menade, att han såsom värd hade rättighet att få veta, hvem han hyste under sitt tak, svarade den främmande: "Jag heter Usher."

Då räckte Rutherford honom, djupt rörd, handen med de orden: "Välsignad vare den dag, som förde er in i mitt hus! Men nu måste ni följa mig till mitt bästa rum, jag har att bjuda på."

"Nej, låt mig stanna här", bad biskopen, "till straff för att jag trängt mig på er."

Efter någon tvekan svarade Rutherford: "För detta ber jag er göra bot på annat sätt. I morgon skall ni förkunna evangelium för min församling. Jag skall lägga in mina svarta kläder till er och i morgon säga till min hustru, att den gamle tiggaren gått bort i natt och att en kär broder kommit på besök, som vill predika för mig."

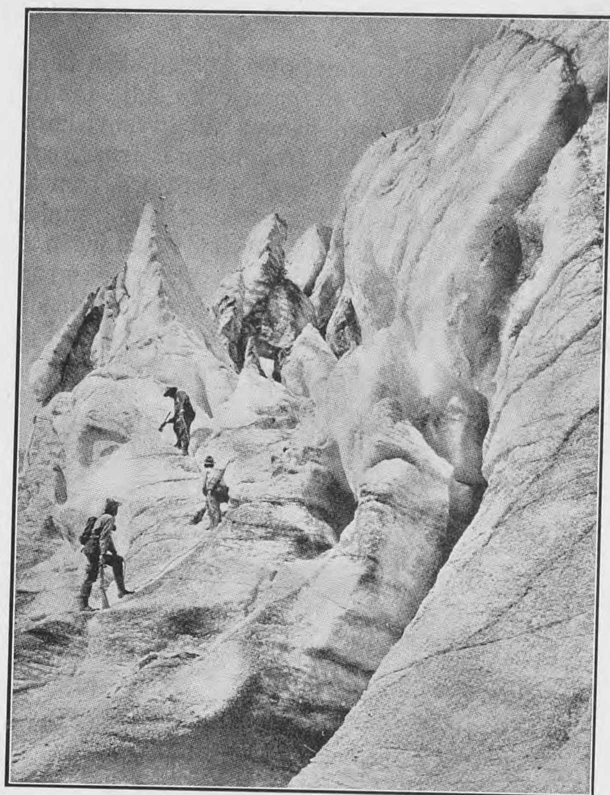
Morgonen gick upp, och när kyrkklockorna ringde, gick Rutherford med den främmande prästen in i sakristian. Pastorskan satt med barn och tjänare i prästgårdsbänken midt för predikstolen. Efter en innerlig bön började den främmande prästen med en inledning öfver lagen och de tio buden. Och så fortsatte han: "Vi, det nya testamentets kristna, känna äfven ett elfte bud, och med Guds hjälp vill jag i dag predika öfver det." Så tog han bibeln och läste upp det elfte budet, sådant det står antecknadt i Joh. 13: 34. "Ett nytt bud gifver jag eder, att I skolen älska hvarandra, såsom jag har älskat eder." Därpå började han i ande och kraft predika Kristi kärlek till oss och om vår kärlek till bröderna. Men pastorskan såg helt förbryllad upp mot predikstolen. Det föreföll henne, som om talaren hade en märkvärdig likhet med tiggaren, som hon träffat föregående afton.

När gudstjänsten var slut, gick Usher fram till henne, räckte henne handen och sade: "Kära syster

i Herren, ni visade mig i går i handling det elfte budet. Och ännu mer än den timliga spis ni gaf mig, vederkvickte mig den andliga spis, ni räckte mig, och den kärlek, hvarmed ni tog er af min själ. Den predikan ni i går höll för mig, kommer jag aldrig att glömma."

"Det är", säger Frommel till slut, "en skön berättelse om det elfte budet, till gagn och glädje för alla biskopar och präster med hänsyn till kyrkovisitationen och också till ära för fromma prästfruar, som, närhelst så fordras, kunna säga ett godt ord, men äfven som en maning till alla kristna att flitigt studera och dagligen praktisera det elfte budet, antingen de äro rika herrar eller gamla tiggare, och det på grund af den hemliga husvisitation, som inkognito hålles af honom, som blef fattig för vår skull, på det att vi genom hans fattigdom skulle blifva rika."

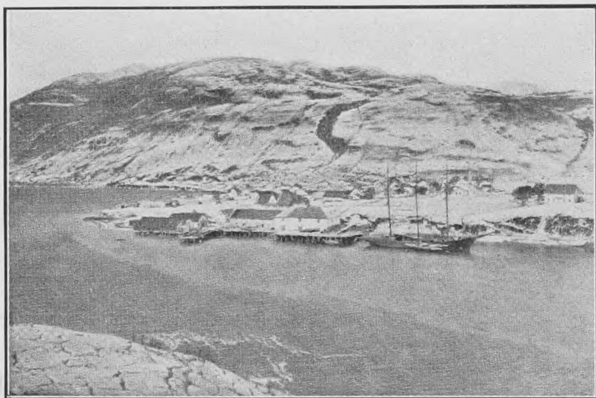

Ute på "Sight Seeing".

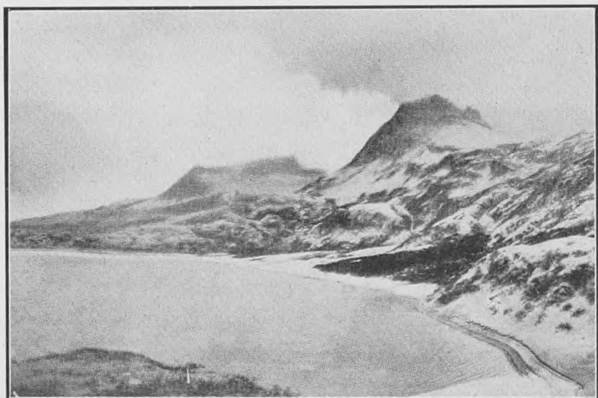
Jag har i dag varit ute på "sight seeing", som amerikanaren säger. Jag har sett ett af naturens storartade underverk, en lefvande isjökel afbörda sig i hafvets djup, "a living glacier in action", såsom det här i Alaska kallas. Öfverallt finns is och packad snö i detta nordland. Man ser glaciärer öfverallt, vid fiskläget Petersburg, vid inloppet till Juneau (Taku isjökel), vid Valdez, vid Seward, Katalla och andra väl kända Alaska städer. Men vid Cordova, eller längs den därifrån bygda järnvägen in till Chitina, kan ses det under i naturväg, jag ofvan påpekat. Det är den s. k. Childs glasiär, 48 eng. mil upp Copper river som jag i dag sett "arbeta". Från Cordova går nästan hvar söndag ett exkursionståg till både Childs och den närliggande s. k. Miles glasiär. Jag har sett mycket under mina många och långa resor, mycket både lärorikt och intressant, såsom i vintras, då jag från glasbottnade förlustelseskepp vid Point Loma i södra Californien såg med förtjusning Stilla hafvets submarina växtvärld. Eller då jag på

den stora ön Hawaii såg för några år tillbaka med förtjusning den lefvande vulkanen Kilauea; var vid själfva bredden och såg ned i afgrundsdjupet. Såg under mexicoresan nyligen en toreador i staden Tia Juana, Mexico, vara nära förlora sitt lif i en tjurfäktning, den nästan alla innevånare från grannstaden San Diego bevittnade som exkursionister. Såg öfver en half miljon människor år 1885 samlade på enda gång följande ett lik i Paris (Victor Hugo),

och mycket annat af sällsam natur och ovanlig händelse. Men synen af denna Alaska isjökel öfverträffar allt sällsamt jag sett. Isstycken, stora som väldiga hus, föllo af från den branta 300 fot höga, 15 mil breda och öfver 38 mil långa isfloden. Ty detta är hvad en jökel är. En frusen flod, med vatten och snö i bakgrunden högt uppe bland bergen. Under vår utflykt kommo vi först till Eyack Lake, fordomdags en hafsbukt. Sedan till Sheridan glasiär vid hvars fot Copper river flats öppnar sig. Denna jämna yta, 30 mil bred och 25 mil lång liknar prärie slätterna i

Canada och Staterna. Inga träd, endast gräs, sand och rinnande vattenbäckar. Här på Copper river flats fick jag se många och långa dammar bygda såsom det sades mig af bäfrar, ett naturens mästerverk i sig själft. Här på de höga kullarne rundt denna jämna äng funnos, innan järnvägen kom, tusentals getter. Nu ha de dragit sig inåt landet. Snipor, s. k. Ptarmigan (Alaskas vinterfåglar) och muskråttor förekomma här i massa. Från järnvägsbanken ut till

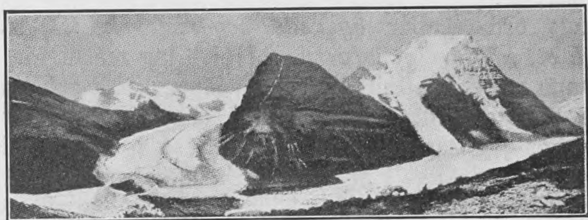
själfva hafvet är tjugu eng. mil. Af trädslag förekommer gran (spruce) och cottonwood (silfverpoppeln) ymnigast. Här på Copper river flats fanns en indian by, kallad Alleganic, numera deserterad. Hudson Bay kompaniet hade här en trading post, och vid Lake Eyack finns en rysk-grekisk katolsk kyrka uppbygd för infödingarne. Jag såg en indiansk begrafningsplats från tåget, såg McKinley Lake, en djup liten insjö vid foten af Flag Point mountain. Vi kommo öfverraskande in bland långa och höga sanddyner (flygsand), här bland is och höga berg, och

slutligen nådde vi bryggan öfver den stora kopparfloden. På infödingens språk kallas koppar för Chiti, och flod för na. Chitina är indianska för Copper river. Järnvägsbron öfver denna flod kostar öfver en miljon dollar, har ett af de längsta spann och ligger mellan två väldiga isjöklar, dem man ser från tåget. Går man af och ned till flodstranden kan man se, hvad jag såg i dag, isstycken falla ned från isväggarne ned i floden. Man hör ett dån, liksom förorsakadt af åskans knallar, ser vattnet stänka himmels högt upp och åstadkomma vågor stora som hafvets surf. Hela isvägggen går längs floden så långt ögat kan se. Midt emot, på andra sidan floden, litet högre upp, ligger Mile's glasiär, lika så stor som Childs glasiär, men icke så hög.

Det påstås, att här mellan dessa isjöklar finns bland sanden på flodstranden dyrbara agater till finnandes, blott besökaren tar sig mödan söka efter sådana skatter. Rätt i augusti månad såg jag under resan ut dit jag varit, snö invid järnvägsbanken. Hvarhelst ögat skådar, ser man snö här i Alaska. Det sades mig att förliden vinter mera snö föll än någonsin förut i mannaminne. Att isjöklarne i Alaska äro i aftagande, tror jag icke. De hålla sin plats ganska troget, synes det mig. Det kan icke vara annorlunda, där det regnar så mycket och där kylan öfverstiger värmen pr annum åtminstone en tredjedel. Det egendomliga med de lefvande isjöklarne, Muir glasiär, Columbia, Berings och the Malaspina m. fl., inträder vid själfva ögonblicket för islossningen. Copper river är öfver 1,000 fot bred vid Childs glasiär och öfver 100 fot djup. Floden rinner förbi isväggen med en hastighet af sju eng. mil i timmen. Men, då en väldig lossning sker, kastar den fallande ismassan hela floden upp på det torra, och ve då den som be-

finnes vara på motsatta flodstranden! Ett turist hotell är här i görningen. Man väntar att regeringen skall köpa upp Guggenheims järnväg, och att den stora stråkvägen in till Fairbanks och in till den splitter nya guld campen vid Sushana floden, skall gå via Cordova, Alaska.

Jag iakttog vid mitt besök nyligen i närheten af Cook Inlet, att den väldigt långa amerikanska bergskölen (de klippiga bergen), helt hastigt bildar en rät vinkel i Susitna dalen. I stället för att gå vidare norr eller nordväst, går den väst öfver eller rättare sydväst. Från denna vändningspunkt, märk väl, bör-

jar den Aleutiska vulkankedjan, som nu håller på att bilda en ny bergsstomme för jorden. Hvem vet, hvad en ny ryggrad för krustation, d. v. s. jordskorpan, kan åstadkomma? Beringshaf, norr om bergskedjan håller på att igenfyllas. Mount McKinley, Alaskas högsta bergsspets (20,300 fot), har enligt nyaste iakttagelsen, sjunkit 800 fot på mindre tid än ett år. Bergets höjd är nu, sedan Katmai vulkanen utbröt i fjol, under 20,000 fot. Mount Wrangel har fått två nya "skorstenar" sedan Katmai utbrottet, från hvilka aska, eld, rök och damm utslungas dag och natt rundt grannskapet.

Någonting mäkta stort är i görningen här i Alaska. Man tror nu, att den allra vildaste guldstamped

känd i världshistorien är i görningen in till Sushana guldfält. Detta lär vara 15 eng. mil i fyrkant, med en massa af förborgadt guld i jorden (placer mining gold). Också komma folk till Cordova alla redan, sökande den jordiska lyckan, den de tro vara till finnandes uppe här i bergen någonstädes. Jag är nu här själf utsatt för frestelsen. Jag måste erkänna emellertid, att jag har annan lifsuppgift, och är trogen densamma, hvilket jag antar läsaren märkt för länge sedan Äfvenså ber jag få upplysa, innan jag afslutar detta mitt bidrag till kalendern, att, om här änskönt jag minutiöst beskrifvit "Sight seeings", ögats begärelser, att jag icke är någon slaf till hvad "det goda Guds ord" kallar *ögonens begärelse, köttets lusta och ett högfärdigt lefverne.* Nej. Jag måste för att kunna uppehålla mitt lif och så länge hälsa och krafter medgifva det, resa rundt i och för förtjänster. Lyckas jag samtidigt få tillfällen se naturens mäktiga och märkliga stor-underverk, ja så mycket bättre och kärare för mig. Med hälsning från Alaska, det jag nu under sommar-säsongen för femte gången besöker, tecknar aktningsfullt

Evert Nymanöver.

Nu och sedan.

Kort skoltal, hållet i Tabernaklet på söder i Chicago den 1 maj 1905 af *John A. Strom.*

Denna stund är helgad åt glädjen och hoppet, och jag vågar icke störande ingripa däri med den gamla frågan: "Väktare, hvad lider tiden?"

"Ingen erkänner numera anspråket, att fullmakten skall ligga färdig redan i vaggan. Ingen nöjer sig blott med namnet eller något försök för tillfället ofta endast beräknadt på att själf få synas, utan något nit för *saken.* Nej, man fordrar kunskap, duglighet och ett allvarligt arbete." Särskildt de unga gäller kommandot: "Gå i dag". Vägen från barndomens glada dagar till närvarande brydsamma tid är trampad. Visserligen är den väg vi vandrat betecknad med tusentals felsteg, så vi måste likt en Paulus, "förgäta det som är tillryggalagdt", och i stället iakttaga den närvarande tidens kraf. Men det är dock i det förflutnas bakgrund, som den närvarande tidens gestalter skola framgå och hoppets tjusande färger äro blott en återspegling från det genomskinliga djupet i minnets källa. Men glömskan sätter sig ofta som en tärande mask på lifvets skönaste rosor, deras fägring försvinner, och bladen strös

kring för vindarne. Huru många af lifvets fröjder äro ej som fladdrande sländor, hvilka glänsa i solskenet en kort stund, men hvilkas lefnadstid ligger mellan solens uppgång och dess nedgång.

Där går nu så många olika strömdrag genom den tid, i hvilken vi lefva, och det finnes de mest stridiga åsikter hos de många lotsar, hvilka alla påstå sig känna farvattnet i grund och botten. Nu gäller det därför att välja den rätta vägen och att ej låta föra sig ur kosan af de många underliga sjömärken, som lysa här och där. Det gäller att tro på *sanningen;* sanningen af de idéer man omfattat; idéer hvilka öfverensstämma med honom som sade: "Jag är vägen, sanningen och lifvet."

"Bruka all din tankeförmåga, särskildt medan du är ung. Frukta ej att du blir för tidigt gammal därför, att du tänker tidigt. Tanken är likt järnet däruti, att båda rosta bort om de icke brukas. På annat sätt kan tanken ej gå under, ty slitas ut kan den icke." Tanken är den hammare, med hvilken skalen skall knäckas, men mången brukar sin tanke likt barnet brukar en hammare det slår här och slår där, men icke med någon viss afsikt, och därför åstadkommes heller ingen kraftig verkan. Däremot kan tanken hos den skarpsinnige mannen liknas vid den stenhammare, som slår sina slag på bestämdt föremål, tills stenen går sönder och murarne falla.

Ofta är tankens väg för smal för vänskapens sällskap. Där sådana pass skola passeras, måste vänskapen draga sig tillbaka, ty tanken måste hafva fritt rum att röra sig i, och då den blir synlig i sin yttre gestalt, behärskas allt.

Skolan har sin vikt och betydelse för tanken, i att

den stegrar anspråken och på så sätt tvingar den till verksamhet, till arbete. Med skolan följer arbete. Där får ingen vara lat. Skall något åstadkommas i denna världen, måste det ske genom arbete. Gud har planterat träden i skogen, människan får bygga huset. Gud har nedlagt järnet i jordens inre, människan måste bryta upp det och sedan forma det efter behag. Vi måste arbeta — eller — stjäla — sak samma hvad namn vi gifva stölden, ty lagen är den: "Den där icke vill arbeta, han skall icke heller äta."

Men arbete medför framgång i lifvet. Vid ett tillfälle då den välkände Edmund Burke hållit ett oratoriskt tal inför Englands parlament, blef hans broder sittande kvar i sin stol mycket fundersam. Tillfrågad hvarför han satt kvar, då andra lämnat, sade han: "Jag undrar huru Edmund har kunnat taga monopol på familjens alla gåfvor och talanger?" "Men", tillade han, "jag minnes att, då vi voro ute och lekte var han vid arbete."

I skolan göres många olika erfarenheter, men "en erfarenhet torde vi alla hafva gemensamt, den nämligen, att ju mer man arbetar, desto mer ser man, eller anar man vetandets oändlighet, ju mer man studerar, desto mer lär man sig, att man ingenting vet. Man skall såsom Farao förhärda sitt hjärta, om man ej inför vetenskapens storhet, skall känna sig själf försjunka till intet. För hvarje fält man söker att genomvandra, öppnar sig nya områden, för hvarje kulle man bestiger, vidgar sig horisonten och nya världar framträda. Det är ungdomens förhoppningsfulla blick, som gör att de ej vända tillbaka, utan gå ständigt framåt. Ack denna ungdomstid! Ingenting kan göra ungdomen till något annat än ungdom, liksom blomma ej kan blifva frukt, utan att upphöra att vara blomma och ingen frukt blifver, där ingen

blomma varit. Ungdomens vishet är att den bekänner sig vara ung och söker förståndets mognad och erfarenhetens visdom, (vetande att de ej äga dessa). När de förenas i den känslans värma och arbetskraftens friskhet, som är ungdomens välsignade skänk af den Evige, då blir ynglingen en man; och när pröfningarnes eld renat sinnet och gjutit stål i karaktären, då blifver han en *stark* man; och om han bevarat barndomens oförstånd, då blifver han en *god* man. Kommer sedan ålderdomen, så kommer den med ljusa minnen och ett evigt hopp, och då lifvets urverk stannat, hvilar den trötte i frid."

Ja detta hopp vinkar oss i fjärran. Lifvet får nu en högre betydelse. Portarne öppnas för det stora — härefter. Såsom för en ung man, hvilken med glädjestrålande anlete kom till en professor vid ett universitet och berättade för honom, huru nu hans stora önskan ändå skulle blifva uppfylld. (Han ville studera till lagman.) För en lång stund talade han till den gamle om, huru hårdt han skulle arbeta, hur det skulle gå och hur bra han till sist skulle få det,—det hördes strax att stora planer hvälfdes i hans sinne, hvarefter den vördade professorn sade: "Och hvad skall du sedan göra?" Ack det var så mycket, den unge mannen skulle göra och blifva. "Nå sedan då?" sade den gamle. "Jo sedan skall jag lefva godt på gamla dagar." "Och sedan", fortfor åter den bepröfvade läraren. "Ja sedan — sedan ja, — sedan — dö."

Mina vänner! till den storheten komma vi alla. Att på ett ärligt sätt sträfva efter det stora, det är ädelt. Men hvad är storheten i denna världen? Intet är så stort som himmelen. Må vi ej nöja oss med mindre och låt det från denna stund blifva målet för vår sträfvan.

I Mästarens sällskap.

Af *K. F. Kaldén.*

Och de öfvergåfvo allt och följde honom. Luk. 5: 11.

Det var ett stort friluftsmöte vid sjön Genesarets strand. Stora människoskaror samlades för att höra Guds ord, och fiskaren Simon öfverlämnade sin båt till predikstol åt Herren Jesus, i hvilken han satte sig och lärde folket. Bland de många som i denna tid hungrade efter Herrens ord och kände behof af att blifva lärda för himmelriket var Simon och hans förtrogna vänner. Midt under arbetets mångbestyr kommer Herren Jesus till dem. Den store Mästaren från Nasaret vet om deras behof och betygar med ord och handling, att han är mäktig att fylla dem.

Utan tvifvel hade Simon af Jesu predikan, då han lärde folket från båten, fått djupa, välsignelserika intryck. Därför var hans hjärta mjukt och villigt att efterkomma Mästarens uppmaning att lägga ut på djupet och kasta noten ut till fångst, huru orimlig denna uppmaning än tycktes honom, då han som bepröfvad yrkesfiskare väl kände till både den rätta

tiden och platsen för lönande fiske. I Jesu sällskap hade hans hjärta blifvit fångadt; och se, därför gick han nu gärna vidare på Herrens ord. Fråga vi efter sinne och kraft att göra Guds vilja, så låtom oss besinna, att blott i umgänge med Jesus blir Guds lag inskrifven i våra hjärtan. Honom förutan kunna vi intet göra.

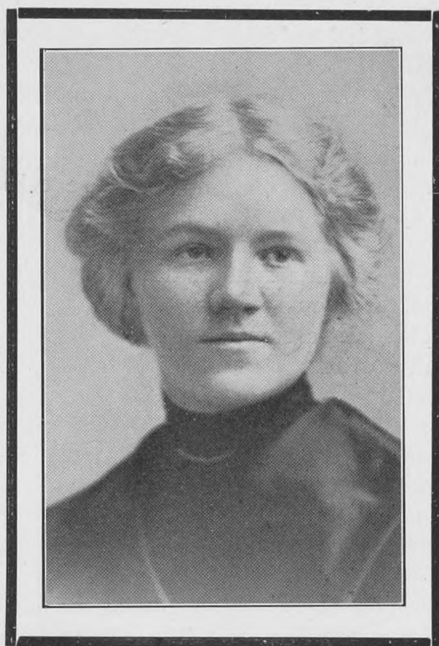
Arbetet, utfördt i förlitande på Herrens ord, lämnade ett öfvermåttan stort och rikt resultat. Öfverväldigad af detta under ser Simon i Jesus icke blott en Mästare utan *Herren*, och gripen af förskräckelse faller han till Jesu knän och bekänner, att han är en syndig människa. Men Herren stillar hans oro och fruktan, i det han säger: "Frukta icke, Simon, härefter skall du fånga människor.

Simon och hans kamrater Jakob och Johannes, Sebedei söner, hade nu fått sin första lektion i människofiske. De hade hört Herrens ord, de hade sett Herren och något af hans härlighet och makt. Och i detta ljus hade de också lärt känna, hvad de själfva voro: syndiga människor. Härigenom hade de blifvit så intagna af Herren, att de, sedan de fört båtarna i land, öfvergåfvo allt och följde honom. På samma sätt skaffar sig Herren lärjungar och följeslagare än i dag. Där Herrens ord förkunnas, där är ock Herren själf. Den, som vill komma i hans sällskap, må öppna sitt öra för hans ord. Men får djäfvulen lära människorna den konsten att förakta predikan och Guds ord, då kan han vara viss om att få behålla dem under sin makt och sitt inflytande. Och tänk huru många de äro, hvilka sålunda behärskas af mörkrets

furste i stället för att följa Herren. Därför heter det ock i skriften, att denna världens gud har förblindat de otrognas sinnen, så att för dem icke skall lysa ljuset af Kristi härlighets evangelium. Världen är i den ondes våld.

Min vän, vill du bli Jesu lärjunge och följeslagare, var då angelägen att få höra Herrens ord. Under inflytelsen däraf skall du likt Simon Petrus lära känna dig själf, dina synder, din fattigdom och dina verkliga behof af en frälsare; men äfven din frälsare skall du lära känna samt den öfverflödande rikedom af nåd han har att gifva. Och med band, som hvarken död eller lif eller änglar eller herradömen eller väldigheter eller de ting, som äro, eller de ting som skola komma, eller höghet eller djuphet eller något annat skapadt skall kunna slita, skall du för evigt vara förenad med Herren. Härliga frid!

Minnesruna öfver Ebba Hallonqvist.

Af *C. O. H.*

udskapet om Ebba Maria Hallonquists död kom plötsligt och oväntadt. Efter tre dagars häftiga plågor afled hon i sitt hem den 16 januari 1913 i en ålder af 22 år 6 månader och 13 dagar. Som hon tagit liflig del i Missionsförsamlingens i Winnipeg verksamhet allt ifrån barnaåren, var hon känd och älskad af alla, och hvar och en kände det smärtsamt att tro, att hon för alltid hade lämnat sina sör-

jande vänner. Hon var äldsta barnet till mr och mrs A. Hallonquist på 293 Ellen st. I sin bästa ålder rycktes hon från föräldrar och syskon, älskare och vänner, församling och arbete. Den 19 januari fördes hennes stoft till Elmwood begrafningsplats, där hon hvilar till uppståndelsens morgon. Frid öfver hennes minne.

* * *

Vår menighet böjer sitt hufvud i dag
i djupaste sorg invid båren.
Den känner så tungt detta smärtsamma slag,
som söker en lindring i tåren.
En ros hafver brutits af dödens hand:
Vår Ebba fick känna hans kalla brand,
som nu henne bringat till hvila.

Hon verkade bland oss så länge hon fick,
tog del i de heliga tingen.
Hon lade in värme och ljus i sin blick
för alla i syskonaringen.
Hvad hon kunde göra, det gjorde hon
af kärlek till Jesus, i hoppet, tron. —
Nu hvilar hon stilla på båren.

Hon öfvar till fest icke längre de små
och spelar ej mer i vårt tempel,
men rösten vi tycka oss höra ändå
och minnes ock hennes exempel.
Hon älskad har varit och älskad är
här nere af oss och i himmelen där
af Herren och alla hans helgon.

Vi lägga ned blommor till minne utaf,
att hon varit vår här i tiden.
Det kornet, vi bädda snart ned i sin graf,
skall spira, när vintern är liden.
Af kyliga vindar och falska bloss
skall frigjorda anden ej mera nås,
den hvilar i Frälsarens sköte.

Sof stilla, vår syster, den tid som är kvar,
tills dag för de döda bräcker.
Då kommer din brudgum, som lofvat han har,
och själf dig ur sömnen uppväcker.
Då samlas vi åter och ses igen
och räcka dig handen som vän åt vän
hos Jesus på himmelens skyar.

O Jesus, vi känna det just såsom du,
då tårar du fällde vid griften,
och bedja gemensamt: Välsigna ock nu
oss alla med tröst utur skriften.
Välsigna föräldrar och syskon och oss,
att ingen utaf oss i döden förgås,
du är ju uppståndelsen, lifvet.

Mor Stinas Julafton.

Af *Röl Gording.*

or Stina var välkänd i Björklöfva socken. Man kallade henne i dagligt tal "ensamma Stina". Mannen hennes dog för länge, länge sedan och pojken som han trälat för for till sjöss, strax efter han hade läst för prästen. Och Stina satt öfvergifven i sin koja på "Bärudden".

Kanske hon grät och sörjde ibland! Man visste ej riktigt hvad att tro. Hon hade dragit ett ogenomskinligt täckelse öfver hjärtat och ingen fick blicka in. Därför undrade man ibland, om hon hade något hjärta. Och grannkvinnor, som flögo kring i socknen och tjöto ut sina sorger och bekymmer och togo en kopp kaffe med "påtår" till tröst, torkade sig i ögonvrån med förklädessnibben och suckade: "Den som kunde vara så känslolös som mor Stina på Bärudden!"

Det var på sätt och vis sant! Mor Stina klagade aldrig. Hon var föröfrigt mycket fåordig och när hon någon gång styrde sina steg till grannarnes dörrar, var det i andra ärenden än att berätta egna eller andras lefnadssagor. Men blek och mager hade hon blifvit de sista fem åren och ett trånande uttryck hade kommit i de mörka ögonen.

* * *

Signad juletid stod vid dörren. Stora rena flingor höljde sakta den hårdfrusna jorden och julprydde de kala björkarna och gröna tallarna. I gårdarne fick man brådtom att ta ut slädarne, ty det fina snöfallet lofvade slädföre till ottan. Och bjällrorna pinglade i stugorna, där de skurades för ottefärden. Och ur skogsdungarnes mystiska gömmor stego snöiga figurer ut bärande vackra granar öfver skuldrorna, stundom åtföljda af jublande rödkindadt "småfolk".

* * *

Ensam som vanligt i sin stuga satt "Mor Stina". Där var så rent och putsadt i hvarje vrå. Färskt hackadt enris doftade på golfvet, ett snöhvitt kläde låg på det enkla bordet och de snart sekelgamla mässingsljusstakarne skeno, som om de blifvit förvandlade till guld i sena ålderdomen. Spinnrocken, Mor Stinas mångåriga vän och födokrok, såg riktigt julstämd ut, där han med sitt vanliga öfverdrag hvilade i stugans ena hörn. I spisen sprakade en god brasa, som andades ljumma fläktar ut i rummet och Tusse, den stora huskatten och jägaren hade full af ekorr-

kött och förnöjelse sträckt ut sig framför härden. Den enda som i den julprydda hyddan visade tecken till missnöje var den gamla gungstolen. Mor Stina hade slagit sig ned i den och som julaftonen är minnets högtid, hade tankarne vandrat till flydda år och ju mer hon såg därborta, desto häftigare gungade hon stolen, som af och an vid sådan behandling och knarrig af ålderdomens krämpor, klagade högre och högre. Men Stina lyssnade ej till den gamla vännens protester. Hon var långt tillbaka på lefnadsstigen och synade inskrifterna på grå mossiga milstolpar, passerade för länge, länge sedan. — Hon såg lyckliga barnaår i hemmet, många mil från Bärudden; hon såg jungfrutiden och rodnade litet på magra kinden då hon stannade vid minnet af den första underliga glöden i det opröfvade hjärtat. Hon såg bröllopet, ljuskronorna, de glada ansiktena och de heta tårarna i mors öga då afskedets stund kom. Och litet längre på vägen såg hon en annan milstolpe, en vagga med en liten knubbig husgud i. — Och vägen slingrade sig framåt ett litet stycke till och solen gick i moln och skuggorna af svarta skyar drogo fram däröfver. Och Stina såg en likvagn och svartklädd skara och en stor dyster milstolpe vid en liten stoftkulle. Och när likvagnen kört bort ett stycke och dess rassel icke skar så hårdt i hjärtat, kom spinnrocken fram. Och ur det eviga tröttsamma surret och trampandet kom den torftiga brödkakan att mätta den hungriga munnen med, som blef rymligare år efter år. Och det surrade och surrade i stugan på Bärudden år ut och år in och den törniga lefnadsvägen mättes med trådhärfvor, och det var så långt mellan milstolparna. Och hon såg sin gosse läsa för prästen och så kom afskedsstunden. Tio år sedan dess och fem år sedan

sista brefvet kom. — "Han har glömt sin ensamma, fattiga mor på Bärudden", suckade Stina och något liknande en snyftning störde julfriden i kojan.

* * *

Den gamla stolen upphörde att knarra. Mor Stina gick bort till fönstret och tittade ut åt den hvitnande granskogen. En liten schäskärra, dragen af en lunkande skimmel, kom rullande på den snöiga landsvägen. "Postföraren kommer tidigt i dag", mumlade Stina. "Fem år sedan han hade något för mig", och den kväfda snyftningen hördes igen. Och det var fyra år sedan "Ensamma Stina" varit på postkontoret. Ett helt år hade hon gått hvarje postdag bara att mötas af expeditörens medlidsamma: "Ingenting för mor Stina". Det blef så tungt att gå hem hvarje gång. Stina på Bärudden slöt att gå till postkontoret. "Hon kommer aldrig hit mer", sade postmästaren, "och det är en riktig lättnad. Det var så svårt att höra hennes halfrädda fråga och se hennes trånande ögon och nödgas säga: Ingenting för mor Stina". Men fast fyra år gått sedan den öfvergifna varit "på posten", så kom en underlig längtan öfver henne denna julafton. Hon längtade efter att få trampa i den hvita snön bort åt postkontoret till. "En liten promenad i det härliga snöfallet skulle kännas godt", hviskade hon till sig själf och jag kan ju gå så långt som till "posten". Den gamla schalen, nött af år och tjänstgöring, var snart öfver hufvud och skuldror och Mor Stina var åter på väg till postkontoret.

Postmästaren tittade upp när Stina kom in. "Länge se'n mor var här", sade han och vände sig mot en liten hylla vid fönstret. Därifrån drog han

fram ett stort bref med en hel massa stämplar och frimärken på. "Utrikes bref för Mor Stina och rekommenderadt till på köpet. Kom just nu". Stina kastade en blick på kuvertet och tårarne sprungo fram i ögonen. Så stoppade hon brefvet under schalen rätt vid hjärtat och skyndade mot sin stuga på udden. Träden stodo hvita i julaftonskymningen och här och där i stugorna glimtade redan högtidsljus, men Stina såg det ej. Hennes ögon voro dimmiga af de varma pärlorna, som sakta rullade ut för kinderna.

* * *

Har du märkt, hvilken förändring, som kommit öfver "Ensamma Stina", frågade "An Lisa" sin grannkvinna nästa dag då de gingo från ottan. "Tackar för det", svarade den andra. "Hon fick ett stort rekommenderadt bref från pojken sin i går kväll, och du vet hon ej hört af honom på fem år.

* * *

Annandag jul kommo ett par kvinnor och hälsade på Mor Stina. De blefvo förvånade när de trädde genom dörren. Mor Stina hade julgranen på bordet och på granen hängde bland pepparkakor och karameller ett fint porträtt af hennes son. Och vid foten af granen stod ett bref med många stämplar och märken på. Och mor Stina var så språksam och glad. Hon berättade om brefvet och gossen, hur han kommit till ett land som hette Canada och genom svensk mission kommit till tro på Jesus, fått god anställning och nu ville försörja sin gamla mor. Och hon visade fem tjugukron-sedlar som lågo i brefvet vid porträttet.

Och den tysta "ensamma Stina" var så glad och munter, där hon sysslade med kaffepannan och kopparna.

"Tacka för det," sade kvinnorna, då de fulla af kaffe och dopp återvände från "Bärudden". "Hon har hört från pojken sin.

Den nye generalen.

Af *K. Larson.*

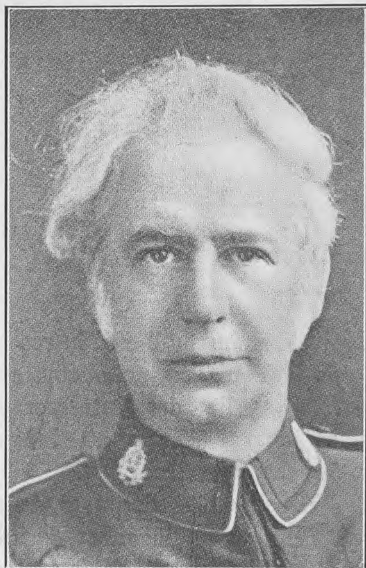

istlidna års Norrsken innehöll en intressant artikel om Frälsningsarmens förste general. Törhända skulle det intressera Norrskens vidsträckta läsekrets att i år få veta något om den nye generalen.

På många håll undrades det, hur det skulle gå med armén, då dess grundläggare gick hädan. Ja, en del befarade nära nog att en krasch skulle inträffa. Men det har återigen visat sig, att det verk, som är af Gud, äfven uppehålles af honom, och att, då han behagar kalla någon af sina kämpar till hvila, han har någon annan att sätta i dennes ställe, huru oumbärlig den bortgångne än syntes vara. Så har Gud handlat i alla tider. Då han en gång kallade Mose från den svåra posten som ledare för Israel, så hade han Josua redo. Och då Elia hämtades med brinnande hästar och vagn, lät han Elia ande i dubbelt mått falla öfver Elisa.

* * *

Det var ett historiskt ögonblick, då det officiella dokumentet öppnades, genom hvilket mr Bramwell Booth utnämdes till sin faders efterträdare. Om detta skrifver Stridsropet följande:

I afsikt att på det enklaste och likväl bästa sätt tillkännagifva generalens plan med afseende på hans efterträdare, kallades alla i London närvarande högre Arméledare till ett möte med Arméns jurister, vid internationella högkvarteret.

Utom stabschefen och fru Bramwell Booth voro vid detta möte närvarande kommendörerna fru Booth-Hellberg, T. Henry Howard, John A. Carleton, George S. Railton, Edward J. Higgins, Elijah Cadman, Adelaide Cox, Thomas MacKie, Hugh Whatmore, John Lawly och Randolph Sturges.

Sedan kommendör MacKie på stabschefens uppmaning ledt i bön, sade stabschefen, att han ansett det vara bäst att sammankalla de närvarande för att lyssna till uppläsandet af det dokument, hvarigenom generalens efterträdare utnämdes. A. W. G. Ranger, M.A.D.C.L., Arméns jurist, framlade därpå ett för-

segladt kuvert, hvilket han sade generalen hafva öfverlämnat till honom just på dagen för 22 år sedan. På dess utsida stod med generalens egen handstil: "Utnämnandet af min efterträdare. William Booth, 21 Aug. 1890". Alla de närvarande togo det i betraktande, och därpå sade dr. Ranger, att han ville öppna det utan att bryta inseglet, hvilket han gjorde genom att skära upp det på motsatta sidan. Doktor Rangers medhjälpare, mr Frost, läste därpå dokumentet, genom hvilket stabschefen William Bramwell Booth förordnades till generalens efterträdare.

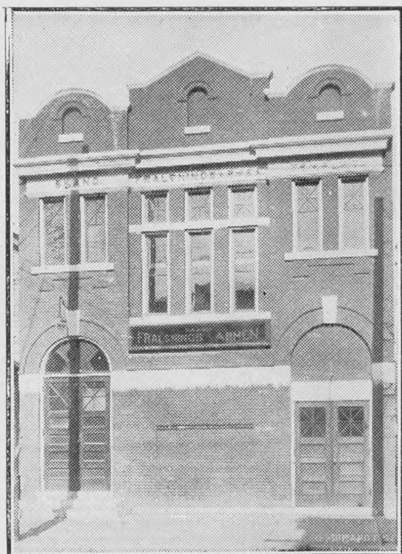
Efter uppläsningen af dokumentet framställde dr Ranger till stabschefen den formella frågan, om han mottog förordnandet.

Under djup rörelse svarade stabschefen, att han mottog förordnandet samt uttryckte därpå sin djupa känsla af den stora förlust, Armén gjort, samt sitt beslut att med Guds hjälp troget fullgöra de nya ansvar, som i och med denna utnämning lades på honom.

Den nye generalen är född i Halifax, England, den 8 mars 1856. Under sina uppväxtår var han långt ifrån stark till sin hälsa. Vid tretton års ålder led han af reumatisk feber, af hvilken sjukdom han i lång tid efteråt fick känna följderna.

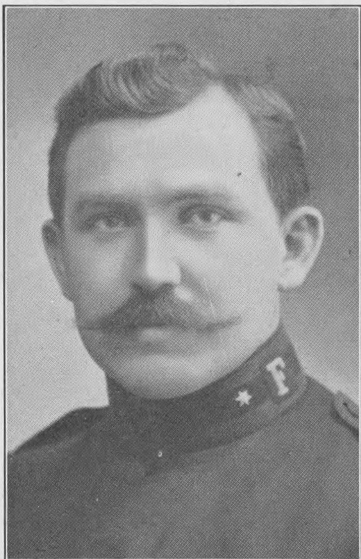
Under sin ungdomstid ägde han en brinnande lust och äfven ovedersäglig begåfning för en läkares kall, och det fanns äfven möjligheter för honom att få denna sin önskan uppfylld. Att han valde den mindre lönande, att verka för människors frälsning, ger oss ett bevis för styrkan af hans öfvertygelse.

Han blef i unga år salvationist och har passerat alla graderna. Han var sin faders första löjtnant och stod honom troget bi under mödosamma dagars stri-

Skand. Frälsningsarmens tempel i Winnipeg.

der. Efter som han växte till i ålder, växte han äfven i visdom, och har allaredan i många år haft ledningen och alla armétrådarna, som omspinna hela världen, i sina händer.

År 1882 förenades han i äktenskap med miss Florence Soper, dotter till en i ett af de västra landskapen af England.

Hur har då den nye generalens första arbetsår aflupit, kanske någon frågar. Svaret blir: Gud har underbart användt sin tjänare till många syndares frälsning och många svalnande kristnas uppväckelse.

Under ett fälttåg, som han ledde i Sverige, Norge och Danmark under juli månad detta år böjde sig öfver 1,000 själar i stoftet för sin Gud.

Ja, generalens hjärta brinner för syndares frälsning. Han känner djupt för missionssaken. Under ett stort missionsmöte uti Westminster Central Hall i London sade generalen, att han hoppades att under de närmaste 4—5 åren kunna afskilja två tusen officerare som missionärer i hednaländerna. Vid sitt förut nämnda skandinaviska fälttåg, uttalade han sin ön-

skan att få 100 frivilliga att vid nyåret vara redo att resa till missionsfälten. Efter en vecka var det mera än 100, som hade anmält sig.

Mycket har Gud uträttat genom den förste generalen, och det synes, som han har mycket att uträtta äfven genom den nye.

* * *

Skandinaviska frälsningsarmékåren i Winnipeg, har just under innevarande år firat sin 5-årsfest.

En af de största tilldragelser under året är naturligtvis invigandet af det nya templet.

Under de första 4½ åren fortgick arbetet i en förhyrd liten lokal. Den var både liten och obekväm på alla vis, men likväl välsignade Gud sin lilla skara, och många af våra skandinaver i Canada, minnas den första lilla lokalen som den plats, där de mötte sin frälsare, och där mörker fick vika för ljus.

Hoppet och önskan tändes ganska tidigt hos den lilla skaran, att få en egen och större lokal, men att bygga hus i Winnipeg är kostsamt.

Likväl hade vi ingen annan utväg, och därför i tro på Gud skredo vi till verket.

Stor var glädjen när lotten blef köpt, ändå större när grunden lades och huset gick upp tum för tum, men störst var ändå glädjen när invigningsdagen kom.

Fredagen den 10 januari var en riktigt kall dag, men inne i det nya templet var det varmt och godt ibland den stora högtidsfirande skaran. Lokalen var packad "som en sardinlåda" som man brukar säga, alla voro intresserade att deltaga med i invigningshögtidligheten. Flera från den engelska frälsnings-

arméafdelningen voro där för att gifva sin lyckönskan, och bland skandinaver som medverkade i högtiden, funno vi pastor J. M. Florell, redaktör C. O. Hofstrand, J. Jacobsen m. fl.

Så hade då frälsningshären nått sina önskningars mål och fått sitt eget hus att samlas i för att lofva sin Gud

Templet, som är två våningar högt, är i alla afseenden praktiskt och välbyggdt. Den yttre fasaden är prydlig och vacker. (Se bilden).

I den öfre våningen är den egentliga tempelsalen, som rymmer omkring 300 personer. Den är mycket enkel i sin utstyrsel, men ändå mycket treflig, ja, man har nästan känslan af, att det är en mönstersamlingslokal.

I den nedre våningen är den mindre salen förlagd, den rymmer något öfver 100 personer och användes i regel för väckelsemötena.

Begynnelsestriderna i detta nya Herrens hus, har varit segerrika, i all synnerhet har sommarmånaderna varit en riktig andlig uppfriskningstid. Ganska många ha sökt och funnit sin Frälsare, och äro i dag Guds kämpar, en del äro kvar i Winnipeg, andra ha rest till andra platser i detta stora förskingringens land.

Nu till sist en hälsning till alla Norrskens läsare. Må Norrsken lysa och leda mången hem. Vi som ha funnit vägen, och satt handen till plogen, låt oss hålla på att tjäna Herren. Om vi äro många eller få där vi bygga och bo, om vi ha gamla eller nya hus att samlas uti omkring Guds ord, eller om vi bara ha stugorna, (där är mången gång himmelens port) låt oss alltid komma ihåg att de yttre förhållandena, så bra det än är, då dessa äro till belåtenhet, så äro dessa ändå icke hufvudsaken.

Hufvudsaken är, att Jesus sitter på högsätet i våra hjärtan. När så är, då må våra yttre omständigheter vara och blifva huru som helst, lyckan skall förblifva i våra hjärtan, och vi skola hvar på sin plats alltid finna något att uträtta för vår Herre och Gud, och skola, som följd däraf, när kröningsdagen kommer, ha några kärfvar med oss hem.

Hvad jag vore, om jag icke vore, det jag är.

Af *Chas. A. Jacobson.*

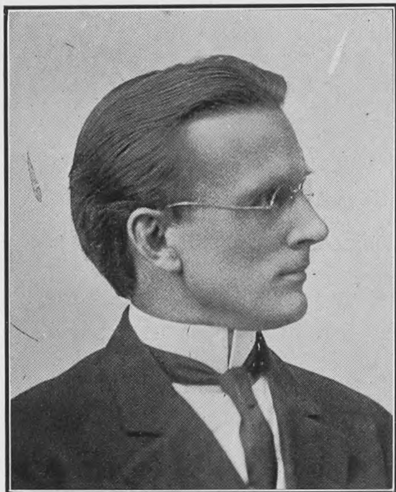

Få människor äro fullt nöjda med sin ställning här i lifvet. Skulle det yttre ej gifva något sken däraf, hysa de ändå en hemlig känsla, att de voro ämnade för något annat, än hvad de nu äro. Och detta "något annat" är vanligtvis en af de förnämsta platserna i samhället.

Att ej känna sig tillfredsställd med sin lott, bevisar endera, att man är inspirerad af en hög och ädel ambition, eller är det motsatsen, beroende af, att man känner sig missbelåten. Är denna känsla en följd af att man ej får tjäna sin samtid bättre, då är det ett välsignadt missnöje, som skall äfven vara en mäktig faktor i uppnåendet af det efterlängtade målet. Men är det ett uttryck af pur själfviskhet och högfärd då måste det stämplas såsom ett ondt, som skall föra ondt med sig i en ej ringa utsträckning.

Du har önskat mer än en gång om du vore en professor, en statsman eller möjligen en andlig ledare.

Och du har icke önskat en småsak, ty alla dessa tre äro mycket höga och nobla kallelser och ämbeten. Men då frågas, "hvarför är du då icke, det du önskade vara? Du svarar.... "ödet". "Fattigdom och brist på tillsyn under mina barn- och skolår voro hindren, som ställde sig i min väg. Det var intet annat för mig att göra än att taga det första arbete, som jag kunde få, för att s k a f f a mig utkomst, och här har jag måst fortsätta allt sedan." Det är verkligen beklagligt, om så är förhållandet! Har man användt sin tid och sina krafter på bästa sätt, i hopp om att kunna komma dit, där en större tjänst kunde utföras och likväl icke fått ett tillfälle, då är man nog ursäktad, om skulden lägges vid ödets fot. Men man behöfver då åtminstone ej anklaga sig för att ha försummat att göra, hvad man kunde. Och man har äfven gjort en vinst, ty den inre människan har utvecklats, hvilket är långt ifrån den minsta.

Men det är icke alldeles säkert, att den, som så ursäktar sig skulle ha kommit längre under gynnsammare förhållanden. För öfrigt visar historien, att hvarken fattigdom eller brist på tillsyn m. m. har vi-

dare hindrat den, som haft ett verkligt begär att komma fram, ty i så fall hade Förenta Staterna ej haft att glädjas öfver sådana presidenter, som Garfield och Abraham Lincoln hvilka båda uppväxte i den största fattigdom och saknad af timliga fördelar. Men det är ofantligt lätt, att, då man står vid bergets fot, önska sig vara på dess höga topp. Lika lätt är det, att nere i de täta leden bland allmogen önska, eller rättare, tycka sig berättigad att vara där uppe bland de store, hvilka synas ha det på allt sätt så utmärkt. Men i att så där besinningslöst önska en sak och, efter ett moget öfvervägande, verkligen vilja det, ligger en stor åtskillnad. Hvem som helst kan önska, men vilja något, det kräfver kännbara uppoffringar såväl som stora ansträngningar. Ty ju högre upp man vill komma, desto större krafter och ihärdighet fordras det, och ju mindre pricken är, desto svårare är den att träffa. Och här ligger nog orsaken, hvarför blott ett fåtal uppnå de mera framstående och efterlängtade platserna i nationen, staten och samhället. Därför är hvar och en, för att använda ett gammalt kändt uttryck, sin egen lyckas smed, och har följaktligen icke orsak att beklaga sitt öde.

Men vår fråga gifver oss anledning att fästa vår uppmärksamhet åt motsatt riktning. Att se ej blott på de höge och deras privilegier, utan äfven på de låge och de förhållanden, i hvilka de dagligen röra sig. Och en iakttagelse på detta område skall göra godt, ty då vi jämföra deras ställning med vår, skola vi känna oss tacksamma, att vi ej behöfva dela deras lott, hvilket icke hade varit omöjligt, hade ej en särskild nåd kommit emellan.

Vi lefva uti det tjugonde århundradets civiliserade länder, och rikare på privilegier och förmåner för

den enskilde, har världen aldrig varit. Det finnes skolor, kyrkor och välgörenhetsanstalter i stad och på land. På järnvägar och ångbåtar kan man resa, snart sagdt, hvart man behagar, och genom telefon och telegraf är man i stånd att meddela sig världen rundt. Och mycket annat att förtiga. Och medan vi åtnjuta mer eller mindre dessa fördelar, finnes i denna världen hundratals miljoner människor som sitta uti hedendom, tillbedjande stumma afgudar samt bundna med vidskepelsens grofva och marterande kedjor utan ljus och hopp.

Och medan vi, öfvermätta af goda ting, gå här och klaga öfver det, vi tycka oss sakna, finnes människor i våra större och mindre samhällen, hvars lefnadsförhållanden äro så ömkliga, att det är rent af pinsamt att beskrifva dem. Husen, i hvilka de hafva sina hem, äro intet annat än åldriga träruckel. Smuts, fattigdom och sjukdom äro tre element, som de mest känna till. Du är missnöjd öfver din ställning! Men finnes det ingen skillnad på deras och din? Har du någonsin frågat dig själf, hvarför du icke kunde lika lätt ha varit en hedning eller en af dessa samhällets olycksbarn? Har du tänkt, att det är Guds nåd som uppenbarades i Kristus Jesus, då han iklädde sig mänskligt kötts liknelse, som är grunden till de välsignelser, som

du nu åtnjuter. Hade Han icke kommit, vore världen ännu i mörker och hopplöshet, och i stället för att du nu bor i ett civiliseradt och kristligt land och möjligen själf en kristen, vore du en hedning eller en af dessa samhällets mest vanlottade barn.

Dock det är att riktigt uppskatta den sak, som dagligen ses och åtnjutes. En tafla t. ex. kan icke rätt bedömas utan på ett visst afstånd. Sådana alldagliga välsignelser som hälsa, mat och kläder förstå vi ej att uppskatta, till dess vi sakna dem. Vill man taga reda på värdet af en person och hans lifsverk, skall man icke söka det, medan han själf lefver, ty det är först, sedan han är död, detta blir uppenbaradt. Det är äfven så med händelser. Först sedan tiden har frånskildt det oväsentliga kan man få en riktig uppfattning af dess historiska betydelse. Ja, till och med detta jordelif skall först på evighetens solklara morgon framstå i hela sin stora och fulla betydelse. Fastän detta är sant skulle vi icke försöka att, åtminstone till någon del, fatta och värdera huru väl lottade vi ändå äro? Ha vi råd att vänta, till dess vi kunna fatta det fullkomligt? O nej! Det vore då evigt försent.

Förspill därför ej din tid uti tomma önskningar, ej heller i klagan, att du är så ringa och har det så fattigt, utan använd dina tillfällen och krafter troget, där du är, och du skall uträtta ett godt verk och lämna åt kommande släkten ett välsignadt föredöme. På detta sätt och genom ett tacksamt erkännande af det goda, som redan åtnjutes, skall du nå det efterlängtade målet

Den gamla trädstubben.

Berättelse.

Jan Ersson hade varit en vild sälle i sina ungdomsdagar. På marknader och dansgillen var han alltid den första att ställa till gräl och oväsen; mycket drack han och mycket tålde han: men fick han mer än han tålde, var han inte god att råka ut för. Det gick onda rykten om honom redan före hans konfirmation, och den gamla kyrkoherden i församlingen hade talat månget allvarligt ord med gossen därinne i den tysta studerkammaren; litet mjukare tycktes han också blifva, och så fick han "gå fram" med de andra barnen, men snart nog voro de allvarliga intrycken bortblåsta och han blef "rent en skräck för sockna", som gummorna sade.

Och inte bättre blef det, sedan han vuxit upp till man. Ordentligt arbete hade han aldrig velat göra — fadern hans var ju förmögen — hvad behöfde han gå som en tjänstedräng. Och så blef han gästgifvare och höll krog, och många hem gjordes olyckliga på den affären. Det var rent farligt att färdas förbi där om kvällarna — slagsmål och oljud hörde till den

vanliga "ordningen", och mer än en dränkte både bärgning och samvetsfrid inom Jan Erssons stugudörr. Men själf frodades han i all välmåga — det var en inbringande handtering — och stursk var han, och inte krusade han någon, inte ens prästen, sade han.

Så kom förbud för kroghandteringen och Jan Ersson rasade och svor, men det blef som det var; och se'n bar sig inte gästgifveriet längre — det var få resande åt den trakten, och det var öfver krogdisken, som slantarna rullat in i hans penningpung. Snart var det slut med välståndet, arfvet från föräldrarna strök också med, och nu bodde den förr så nackstyfve mannen på en liten hemmansdel, det enda som räddats undan förstörelsen. Barnen voro ute i världen, hvar på sitt håll; de trifdes inte hemma och inte var det att undra på — de bråddes på modern, den bleka, stillsamma mor Katri, som fått gråta många bittra tårar allt sedan den dag då hon, till hela traktens häpnad, räckt den vilde mannen sin hand.

Och nu var han sjuk, riktigt för döden, det kunde man se. Doktorn hade varit där och sagt, att det var föga hopp, och mor Katri grät, inte så mycket af sorg öfver att mista honom, ty han hade aldrig gjort henne någon glädje, men af ängslan för hur det skulle gå för hans själ, ty att han gick på den breda vägen, det var då synligt för alla.

I sin nöd skickade hon efter pastorn i församlingen. Inte var det mycket hopp om, att han därinne i sängen skulle lyssna till Guds ord, men hon hade ändå gjort hvad hon kunnat!

Och pastorn kom. Han hade just dagarna förut fått veta om Jan Erssons sjukdom, och hade ämnat sig till honom i alla fall, men det var inte med gladt

hjärta han gick genom skogen bort till stugan. Det var vår omkring honom, härlig, jublande vår; sipporna stucko upp sina ögon ur den mjuka mossan, och granarnas ljusgröna skott doftade så friskt — allt var lif — uppståndelselif — men där borta i stugan — åh, han fruktade att död, ja evig död snart kunde hålla sitt intåg där. Och han ropade till Herren som aldrig förr om nåd att säga rätta ordet i rätta stunden, om eld från himmelen som kunde smälta stenhjärtat och bringa den oböjlige, förstockade syndaren ned inför honom, "som skall hafva de starka till rof...."

"God afton, härinne", sade pastorn. Hur står det till?" — Han tryckte vänligt mor Katris hand och närmade sig sängen.

En vild blick ur de mörka ögonen ljungade honom till mötes. "Hvad vill pastorn? Jag har inte skickat efter'n...."

"Det behöfdes inte heller, Jan Ersson, jag kommer ändå, jag vill gärna vara mina sockenbor till hjälp, om jag kan...."

"Hjälp — ha ha ha!" Det lät så vildt, "Kanske han vill tala om för mej, att jag är en förtappad syndare?"

"Det är det inte jag som säger, Jan Ersson, utan HerrenGud själf i sitt ord. Det står inte förgäfves det ordet: Hvilken själ som syndar, han skall dö! Det finns bara en frälsningsväg, och den är gemensam för alla. Inför Herrens ögon äro vi alla värda fördömelsen — ingen kan frälsa sig själf".

"Det där kan pastorn predika för barn och käringar — jag gitter inte höra't. Därborta är dörr'n.

"Ja, jag skall gå, men först vill jag bara säga ett ord, som lyder: "Hvad en människa sår, det skall hon också uppskära. Den som sår i sitt kött, han skall af

köttet uppskära förgängelse, men den som sår i anden, han skall af anden skörda evigt lif! Och nu farväl! Jag skall bedja för er, Jan Ersson, det är en makt, som ni inte kan värja er för."

Den olyckliges hånskratt ljöd ännu i pastorns öron, när han gick framåt skogsstigen; det var som hade en slöja af död och förgängelse fallit öfver vårprakten omkring honom, och med tungt hjärta vände han åter till hemmet.

— — Det var inte i går Jan Ersson hört ett Guds ord. Aldrig hade han, sedan han vuxit upp satt sin fot inom kyrkdörren; synd och last hade bundit hans arma hjärta i bojor af is, och aldrig hade han ägnat sin odödliga själ en half tanke. Icke heller nu ville han göra det, icke heller nu, när döden stirrade honom i ansiktet — hans mun öppnades blott till förbannelser och hårda ord, och det vilda skrattet, som nästan skrämde mor Katri från vettet, ljöd gång på gång från hans blåbleka läppar.

Men han, den gode Herden, som går efter det förtappade fåret, till dess han finner det; som finner vägen till stängda hjärtedörrar, där mänsklig kraft är fåfäng — han gaf icke den arme syndaren förlorad.

I nattens tysta timmar, när mor Katri satt nickande på stolen bredvid sängen, när vårvinden suckande drog genom skogen utanför stugan, då talade tusen röster till den gamle förhärdade mannen. — "Hvad en människa sår, det skall hon ock skörda — —" de orden hade han hört förr, i barndomstiden, men hvad angingo de honom. Han sökte slå dem ifrån sig, han vred sig ursinnig på sin bädd, men nej, de kommo åter och åter.

I den skumma vårnatten såg han syner, hemska, förfärliga syner — där skymtade han henne den ble-

ka änkan, hvilkens man han plockat på hvartenda öre och sedan hånskrattande kört ut i vinterköld och mörker till enförtidig död — där såg han ynglingar, förr sina föräldrars hopp och glädje, men som genom hans lockelser blifvit samhällets afskum — han såg dem alla som han förorättat och bedragit, såg knutna händer och förvridna ansikten — såg tårar och blod....

Åh hur han våndades — ja, sådan var sådden — och skörden — hurudan skulle den blifva? Det grep som en järnhand omkring hans hjärta, han ropade högt af ångest, och mor Katri for skrämd upp från stolen....

Och dagar och nätter gingo. Det blef värre och värre, och till slut gick bud till pastorn igen, men nu var det Jan Ersson själf, som bad honom komma. Sjukdomen hade underbart nog vändt sig — han vardt bättre till kroppen, men den arma själen, o hur den våndades!

Och pastorn kom så gärna, men det blef ett svårt stycke arbete. Hade förhärdelsen förut varit stor, så var syndanöden nu ännu större. Han kunde inte tro, kunde inte taga emot något förbarmande.... Det förflutnas hemska skuggor stodo mellan honom och den nådige, barmhärtige Guden.

Åter gick patsorn en dag framåt skogsstigen. Våren hade nästan öfvergått till sommar, solen lyste så strålande klar genom furornas grenar; ack, om en enda stråle finge lysa in i det fridlösa hjärtat därborta i stugan....

Nära inkörsgrinden stod en gammal afblåst pilstubbe — den stod där som en bild af förgängelse midt i sommargrönskan; pastorn nickade — det såg hopplöst ut med honom därinne — var han inte som

en förtorkad stubbe midt i Guds kärleksvarma solsken....?

Men hvad var det? Pastorn måste böja sig ned, var det möjligt? Jo verkligen! Nästan nere vid marken hade stubben skjutit några friska gröna skott. Han stod så stilla, pastorn; de ljusgröna skotten predikade för honom, och han fattade åter mod....

På bänken utanför stugan satt Jan Ersson i det klara solskenet. Han var ute nästan för första gången, och hans bleka, dystra drag lifvades en smula vid åsynen af pastorn.

"Det är härligt väder i dag — kännes godt att sitta i solen?" sade pastorn under samtalets lopp. "Ja, det är en välsignad gåfva, solskenet; men ändå bättre är det att värmas af Hans kärlek, som är rättfärdighetens sol."

"Ja, det kan vara för somliga", sade Jan Ersson i bitter, hopplös ton, "men den hårda vägen blir bara hårdare, ju mera solen skiner på den. Hade jag vändt om i min ungdom, så hade det varit hopp för mej, men nu" — han slog afvärjande med händerna.

Pastorn lade sin hand på mannens axel. "Tänk på dem, som kallades af Herren i elfte stunden — tänk på röfvaren på korset, Jan Ersson....".

"Jag kan inte tro, det kan bli något bättre af mej. Jag är som pilstubben därborta, förtorkad och onyttig — länge har jag tänkt å hugga bort'en och nu skall det ske."

Pastorn reste sig. "Följ med mig till grinden, Jan Ersson!"

"Hvarför det?"

"Jo, följ med skall ni få se någonting."

Och så gingo de åstad; framför pilstubben stannade de.

"Förtorkad, sade ni, Jan Ersson — onyttig, sade ni — och ändå — ser ni de friska gröna skotten? För Gud är ingenting omöjligt...."

De stodo där så tysta. Rundt omkring jublade skogens fåglar och furorna susade, som hade de på sitt sätt velat tala om Honom, som har skapat himmel och jord, skapat hvarje människosjäl till salighet hos sig....

Åh, hur det arbetade därinne i det gamla isbundna förtorkade hjärtat.... Det ryckte så underligt i hans ansikte, läpparna skälfde och han grät, han, den starke mannen, som aldrig fällt en tår sedan barndomstiden....

"Det finnes hopp för mej" hviskade han.

Kom hem igen!

Af *Mrs. A. J. Lindgren.*

Ack Finland, du mitt fosterland,
till dig min tanke går!
Jag älskar än din dyra strand,
ty där jag hvila får.
Mitt minne skådar vikens prakt,
där fästets färgspel ned sig lagt.
Mig Finska viken kallar än:
Kom hem igen, kom hem igen!

Där ibland sjöars glitterdans
små elfvor springa fram.
I detta land med stålsmidd lans,
bor folk, af trofast stam,
och under ytans dunkla hopp
står rosen med utslagen knopp
och ropar åt mig ofta än:
Kom hem igen, kom hem igen!

Dig, fosterland jag älskar mest,
du barnet höll så väl.
Den tanken blef en minnesfest
uti dess rika själ.
Och blånad bölja uti hamn
den täljde mig ditt ljufva namn.
Fast långt ifrån, den täljer än:
Kom hem igen, kom hem igen!

Ja, dina berg så fasta stå
med gråa mossans dräkt
de sönderbrytas icke få
utaf tyrannens släkt.
Ty svek och list har undergång,
men ren och klar är fågelsång.
Och liten fågel sjunger än:
Kom hem igen, kom hem igen!

Ack Finland, du mitt fosterland,
till dig min tanke går;
så ofta på din dyra strand
den riktig hvila får.
Mitt minne skådar välkänd mark
i efterlängtad hemlandspark
och hör en susning kalla än:
Kom hem igen, kom hem igen!

Canada missionen.

Af *J. E. Björklund.*

Den svenska missionsverksamheten i Canada bedrifves hufvudsakligen af följande samfund: missionsvänner, kongregationalister, lutheraner och baptister. Missionsfältet utgöres förnämligast af de tre stora sädesproducerande provinserna Manitoba, Saskatchewan och Alberta, ty där ha de flesta af vårt folk slagit sig ned. Congregationalisterna äro intet annat än missionsvänner med annat namn, beroende på, att de stå i gemenskap med och understödjas af den engelsktalande kyrkan med samma namn. Deras verksamhetsfält utgöres af mellersta Alberta, där de ha några församlingar och predikanter.

Missionsvännerna äro de äldsta, och deras verksamhet daterar sig tillbaka en 29 år, då församlingen i Winnipeg blef organiserad, eller den 25 januari 1885. Det var på den tiden ganska få svenskar i dessa nordliga trakter, men genom Canada regeringens energiska sträfvan ankom snart ett icke ringa antal dels från Sverige, dels från Staterna, hvilka slogo

sig ned och bildade Nya Stockholm kolonien i Sask., Skandinavia i Man. och New Sweden samt Louisville i Alta. Dessa äro de äldsta svenska nybyggen i Canada.

När invandringen för en tio à tolf år sedan antog större dimensioner, anlände äfven ett stort antal af vårt folk, som förnämligast slog sig ned på slätterna och i skogarna i de tre nämnda provinserna. Deras

enda mål synes varit att få ett stycke fritt land och togo därför icke de sociala och andliga behofven i beräkning. De äro sålunda vida spridda på de nästan oändliga slätterna, hvilket i hög grad försvårar den kristliga missionen och gör behofvet af medel och predikanter så mycket större. Om man därtill besinnar, att tankar och sinnen äro delade i olika bekännelser, så är det förenadt med ganska stora svårigheter att få en kraftig och egen underhållande verksamhet till

stånd. Trohet till bekännelsen sättes ofta högre än trohet till Kristus, fastän många icke ha det ringaste begrepp om den bekännelse de bekänna sig till. Lägga vi därtill, att de kommit såsom nybyggare till ett nytt land, så inses lätt, att de ej kunnat gifva så särskildt stora bidrag till missionens bedrifvande. Svenska Ev. Missionsförbundet i Staterna har därför i flere år utgifvit betydande summor för arbetet bland vårt folk här i norden, hvilket sätter Canadas svenskar i stor tacksamhetsskuld till förbundet.

Saskatchewan provinsen synes haft den största dragningskraften på våra landsmän. På dessa breda slätter finna vi dem allestädes, men ytterst få i dess städer. Ja, det är ett faktum, att blott omkring ett halft dussin af Canadas städer ha nog många svenskar för att bedrifva en kristlig verksamhet. I de öfriga äro de knappast så många, att man kan hålla ett möte.

Det vore jämförelsevis lätt att missionera i Canada, om vårt folk bodde i städerna. Om resultaten blefve lika stora, lämnar jag osagdt. Att söka upp våra landsmän långt utom järnvägarna, är under stundom ganska påkostande, då termometern ibland visar mer än 50 grader under noll. Canada missionären, och hvarje annan missionär för öfrigt, får aldrig tänka på egen bekvämlighet. Han måste vara rustad för alla väder och omständigheter och likt mästaren själf och hans apostlar icke sky några faror. Han måste finna sig i allt och bli alla allehanda eller allas tjänare för att vinna några för vår Herre. Den som har stora fordringar, gör bäst att aldrig försöka sig på missionskallet i Canada. Våra möten hållas i flesta fall i hemmen, som mer än villigt upplåtas, och det är en lust att se, huru män, kvinnor och barn komma åkande och gående långa vägar för

att få vara med. En man hade åkt 33 mil för att få vara med på ett enda möte, och han for hem och var glad efter det mötet, fastän mörkret och natten tillstundade. För blott några veckor sedan kom jag till en plats, där de ej så ofta få besök, trösken pågick som bäst, men de kommo, och vi började vårt möte bra nära kl. 10 på aftonen, ett annat började

kl. 11:30 på natten. Mitt tåg var då försenadt, men ankommen till möteslokalen var folket kvar för att höra Guds ord. Med sådan villighet att höra är det klart, att ordet icke kan komma fåfängt tillbaka.

Resultaten af vår verksamhet äro visserligen ej så stora, som önskligt vore, men Gud vare lof för hvad som är. Med resultat menar jag själars frälsning, söndagsskolors, bibelklassers, syföreningars och

församlingars bildande. Det vore en lätt sak att bilda församlingar, hvartill jag ofta blifvit anmodad, af världsmänniskor och otrogna, men därmed är intet vunnet för missionens Herre och himmelen, ja, inte ens för jorden och det närvarande lifvet. Vårt mål är att vinna för Herren Jesus, så att de bli bättre människor i tiden och passandegjorda till evigt samlif med honom i hans rike. I Sasktechewan ha vi de flesta församlingarna bestående af, så vidt vi veta, endast troende och nästan alla ha egna kyrkor med dito predikanter, af hvilka somliga sköta predikoverksamheten vid sidan af sitt arbete på åkern. Vi ha hundratals predikostationer med någon sant troende på hvarje, som, där söndagsskola finns, söker leda de små in i Guds ord. Det är glädjande att ha sådana bröder, som villigt tjäna utan ersättning. Herren sörjer för att de skola få sin lön. Våra bröder, som ha sina särskilda distrikt, besöka 12 till 15 olika platser inom deras områden med evangelii predikan. Vår största brist är predikanter. Vi behöfva sådana med eld och mod i barmen som nitälska för Herren och själars väl. Stora sträckor ligga ännu oberörda. Jag var på en plats i oktober, där de aldrig förr hört en svensk predikan och somliga hade bott där i nio år. Framför allt behöfva vi Andens ljus och kraft samt kärlek till Gud och människor, så att vi med Paulus kunna säga: "Kristi kärlek tvingar oss". Där är den rätta ångan och drifkraften i missionsarbetet.

Den sista duellen i Canada.

Efter *Frank Nelles.*

Vid krigets slut 1812 slog sig ned vid Grand River en starkbygd medelåldrig skotte vid namn John Norton, känd senare bland nybyggarne såsom öfverste Norton. Norton liksom flertalet af hans landsmän varseblef snart den stora förändringen samt tillfället att öka sina timliga skatter. Den store mohawkchefen, Brant, lefde vid den tiden och utöfvade ett obegränsadt inflytande af Six Nations, settlade längs floden. Den lugne skotten, som var på jakt efter lycka, hade snart gjort upp sin plan. Sedan han vunnit höfdingens vänskap, lät han denne förstå, att han hade ingenting emot att få sig en hustru af indianflickorna, i fall denna hade någon förmögenhet. Och Brant lofvade vara honom behjälplig härutinnan. Nu besökte Norton åtskilliga powwowos och valde sig en hustru, en vacker ung squaw, ägarinna af fem hundra acres land. Kapten Brant och Squire Warner Nelles gjorde John Norton och Kate Docherty man och hustru, och strax efter ceremonien byggde öfversten ett vackert boningshus på egendomen. Inkomsterna voro

stora och vår skotte klädde upp sin indianhustru på bästa sätt, och de voro så lyckliga några år, som de gärna kunde önska sig.

I sällskap med sin hustru besökte så Norton sitt fädernesland och visade sin vackra Kate till och med för drottning Carolina, en släktlinje efter George IV. Drottningen var mycket artig mot skogens röda dotter och skänkte henne flera juveler och spetsar, hvilket ännu flera af dem som bodde vid Grand River torde minnas från den tid, då de kommo tillbaka till Canada.

Drottningen hade ock låtit måla tvenne porträtt af Kate och behöll det ena för sig och skänkte det andra åt Norton.

Tre eller fyra år efter denna visit till Britannien uppstod ett litet mörkt moln, som snart växte och förmörkade deras hittills lyckliga äktenskaps himmel. Det var en indian, känd under namnet Onondaga Joe, hvilken besökte deras hem och började kurtisera mrs. Norton. Den enfaldiga kvinnan log mot sin nye älskare, och resultatet blef, att hon lät bedraga sig af denne. Förtörnad häröfver, uppmanade Norton sin rival till en duell. Den som segrade skulle ha både hustrun och egendomen. Tvenne stora pistoler laddades af en William Weir, som hade ett hotell vid floden. Indianen valde först. Duellanterna stodo med ryggarne mot hvarandra och på kommando af Weir gingo de framåt sex steg hvardera, vände sig och sköto. Båda vacklade, men ingen föll, hvarpå de, vilda af raseri, flögo på hvarandra med de tomma vapnen. Efter åtskilliga fåfänga försök att fälla hvarandra, föllo de slutligen. Båda voro muskelstarka män, men indianen var något tyngre, hvarför han kom öfverst. Det såg ut som

om rödskinnet skulle tryckt sönder Norton. Men skotten, lik andra sina lansdmän, gaf inte upp. Som han var mera öfvad i brottning, lyckades han kasta indianen under sig och började sedan bearbeta honom med pistolkolfven. Nu bad indianen om barmhärtighet, sägande att han blödde starkt i ena höften. Men innan öfversten släppte honom, måste en närstående person försäkra sig om sanningen af indianens ord. Som påståendet sannades, släpptes indianen lös. Han dog ock af skottet två dagar senare. Hans kula hade sårat Nortons hufvudsvål.

Efter denna duell samlade Norton så mycket af sin förmögenhet, som han kunde och förvandlade den i penningar samt lämnade platsen, åtföljd af en ung man, Sam Cheu. Ingen af dem har sedan blifvit sedd i Grand River, hvarför man tror, att han drog ut till västern för att börja ett nytt lif. Kate Norton mötte samma öde som alla andra falska hustrur — ett brottsligt lif och en usel död. Många i denna trakt af Canada minnas ännu den smutsiga gamla squaw, spetälsk af sjukdom, vandrande under många år från dörr till dörr och tiggande sitt bröd vid det hvita folkets dörrar. Detta var den en gång så vackra Kate Docherty, som hade kysst kungliga personers händer.

Det "röda huset", som bygdes af Norton, och framför hvilket den sista duellen kämpades i Canada, har sedan dess blifvit renoveradt och utgör en elegant byggnad, i hvilken Fred Nelles nu bor. Historien är sann i alla sina detaljer, såsom den berättades af den äldre Isaac Nelles, som ännu vid 94 års ålder var frisk och kry, och hvilken gladdes öfver de förändringar, som detta land undergått till det bättre, i hvilket han lefvat sjuttiofem år.

Hofmannens rapport.

Ur "Kamreraren."

"Med glädje jag ser dig då åter nu här,
min ädle kamrer,
som varit så långt upp i norden.
Välkommen tillbaka till tjänstens besvär!
Men säg, hur det är,
ty lycklig du synes mig vorden!"

"Jag anar, att resan, som lyckats så väl,
har helat din själ,
som Amund, min läkare, sade.
Kanhända din bön uti gudarnes hem
i Jerusalem
med sig den förändringen hade."

"Ursäkta, jag frågar! Men saken är den,
jag har dig igen
helbredga och glad i ditt sinne,
och däröfver glädes jag själf, som du ser,
var god och sitt ner!
Berätta hvad nyttigt du finne!" —.

"Högädla Kandace! Mitt tack tag emot
just här vid din fot,
för hvad till den saken du gifvit!
Ty du var som rådde mig resa dit opp,
som tände ett hopp,
att gudarnes ord blifvit skrifvet."

"Min resa i allo var lyckad och skön,
ett svar på den bön,
ditt älskande hjärta har manat.
O drottning, ditt land är så härligt och rikt,
ett paradis likt,
långt mera än förr jag har anat."

"Af detta dock icke mitt hjärta fick frid.
Där striddes en strid,
som blott uti mörker mig sänkte.
Jag kom till Jerusalem för att tillbe
och offer att ge,
men detta mig ro icke skänkte."

"Jag sökte och frågade icke så få,
om Jehova då
i templet som fordom än bodde,
men ingen var säker, ty förlåten ju
en gång brast itu.
Ej mycket på saken de trodde."

"Men boken, du nämnde, den köpte jag mig
samt en ock åt dig,
tag mot den, jag ber, som ett minne!
På hemvägen satt jag och läste i den,
då kom där en vän,
som tydde dess ord för mitt sinne."

'Och som den där saken så klart för mig stod,
jag kom till en flod
och bad honom dopet mig gifva.
Vi stego så ned, och han döpte mig där.
Nu Herrens jag är
och vill så för evigt förblifva."

"Jag önskar" — "Ah, vänta, fortsätt sen igen:
Hvar har du den vän,
som dig sådan glädje beredde?" —
"Jo, honom jag icke har skådat alltse'n,
jag tvagen och ren,
han upp utur floden mig ledde."

"En hvirfvelvind fram öfver fältet då drog
och hatten min tog,
så lopp jag att taga den åter.
Men då jag den hunnit, min vän sågs ej mer.
Jag honom först ser,
då Jesus sin himmel upplåter."

"Men skriften du läste, säg, finnes den här?"
"Ja, drottning, just där:
'Som ett får han till slaktningen fördes!'
Men icke ett ord utaf vrede och hämnd —
ett 'lamm' är han nämnd —
från döende läpparne hördes."

"Och synderna våra han lade på sig,
då smärtornas stig
han ensam för syndare trädde.
I såren är läkedom gifven åt oss.
Jag trodde, förstås,
och, döpt se'n till honom, mig glädde." —

"Säg, Judik, är detta den profeten, som
du nu talar om,
som har en försonare blifvit?" —
"Ack nej, kära drottning, hans namn Jesus är,
den vägen, som bär
till sanningen här och till lifvet."

"För oss blef han spikad på korsträets stam
och höljd uti skam
och dödad och lagd uti griften.
Men Jehova kallade upp därifrån
sin enfödde Son,
just såsom det står uti skriften."

"Och den, som på honom af hjärtat vill tro,
får smaka den ro,
som flödar så rikt i Guds rike.
Och när man blir döpt till hans heliga namn,
man är i hans famn
och känner en fröjd utan like." —

"Ursäkta, min Judik, den fråga jag gör: —
Hvem var det väl för,
den Jesus så lider och beder?" —
"För världen han dödde och uppstod igen,
för alla och en,
Kandace, det var ju för eder." —

"Haf tack för rapporten du lämnat nu mig!
Jag kallar väl dig,
om mera jag önskar att lära." —
Och hofmannen vände, i hågen så glad,
i hjärtat han bad:
"Gud, fräls henne, drottningen kära!"

När Jean skref till Jesus.

Berättelse.

Stackars lille Jean, en liten vacker sexårig barfoting i Paris, både frös och svalt. Sedan dagen förut på morgonen hade han ej smakat en enda bit bröd och nu var det afton, en bister vinterkväll. Och så han frös sedan, det stackars barnet i små trasiga kläder, hvilkas vackra snitt ännu vittnade om bättre dagar. Hans små knän tittade nyfiket fram ur de söndriga byxorna, den lilla fint garnerade västen var bokstafligen i trasor, och fötterna släpade sig mödosamt fram i ett par omaka, alldeles söndriga skodon, mycket för stora och breda för honom. På högra foten slank en stor mansstöfvel, med vidt gapande hål både på tån och på hälen, och på vänstra foten — hvilken kontrast — hängde spillrorna af en fordom elegant liten fruntimmerskänga.

Hans enda rikedom var hans hår, hans rika blonda lockar, och hans stora blå, oskyldiga ögon, som förstodo att le, fastän tårarna ej ännu hunnit taga till flykten.

Dock nej! Jag glömde — han ägde ännu något af långt högre värde än alla yttre företräden, nämli-

gen ett fromt barnahjärta, som redan lärt känna barnens bäste vän. En gång hade lille Jean hört omtalas — ty läsa kunde han icke — att en liten gosse i Tyskland hade skrifvit ett bref till sin frälsare, och nu i sin nöd kom han på den tanken, att ju äfven han på detta sätt kunde vända sig till Jesus, den store barnavännen.

Låtom oss då se, huru den lille gossen, som hvarken kunde läsa eller skrifva, bar sig åt för att skrifva till Jesus.

I Paris finnas många ställen, hvarest man för en ringa penning kan få tillfälle att skrifva eller låta skrifva små bref, erhålla papper och penna jämte nödiga råd och anvisningar, huru man på bästa sätt skall stilisera de bref och ansökningar, man önskar skrifva. Till en sådan "bureau" — hvars s. k. "redacteur-en-chef" utgjordes af en f. d. gammal brummande soldat, ej nog invalid för att kunna blifva intagen i Invalidhotellet — ställde nu lille Jean sina steg. Innan han trädde in genom dörren, tittade han först som hastigast in genom den därå befintliga, af damm och smuts förmörkade glasrutan, och varseblef då "herr redaktören", vanligen kallad "Pappa Godard", rökande en pipa i afvaktan på de kunder, som möjligen skulle kunna infinna sig.

Lille Jean trädde in.

"Goddag!" sade han blygt, "jag skulle gärna vilja skrifva ett bref här, om jag får."

"Det kostar tio sous," svarade pappa Godard.

"Ja-så-å", stammade lille Jean bedröfvad; "ja då får jag bedja herrn vara så beskedlig och ursäkta.."

Här for Jean med sin lilla hand genom sina rika lockar efter som han ej hade någon mössa att lyfta på och ämnade just öppna dörren för att gå sin väg, då

pappa Godard, som tyckte att han såg snäll ut, hastigt frågade honom:

"Är du son af en soldat, pojkvask?"

"Nej", svarade lille Jean försagd, "jag är bara son af mamma; och hon är alltid ensam, ty pappa är död för många år sedan."

"Jaså, på det viset", brummade mannen, "känner till sådant där! — och du har ej tio sous?"

"Ack nej! Jag har inte en sous en gång."

"Din mor inte heller kanske?.... Hm.... Hm.... jag begriper.... det är väl ett bref till någon, som du vill skall vara barmhärtig emot dig, kan jag tro. Eller hur?"

"Ja, så är det", svarade lille Jean blygt.

"Nå så framåt marsch då!.... för ett halft ark pappers skull, och för omaket att skrifva några rader, blir man inte stort fattigare." Jean lydde. Pappa Godard ordnade sitt papper, doppade pennan i bläckhornet och skref med redig och van stil följande ord: Paris den 17 januari 1857. Därefter, några rader nedanför, fortsatte han: "Till fru....

"Hvad är det hon heter, den där frun?"

"Hvem då? frågade lille Jean förvånad.

"Hvem? Den där beskedliga frun, förstås."

"Hvilken fru."

"Var nu inte dum, min gosse; jag menar den frun, som du vill skrifva till — ty jag förmodar det är till en beskedlig fru, som du vill vända dig, för att få litet soppa eller annan hjälp?"

Nu förstod Jean bättre hvad redaktören menade, och svarade helt lifligt:

"Men det är ingen fru, det är...."

"Nå, eftersom det inte är ett fruntimmer, så är det väl en herre. Hans namn?"

"Ja.... nej.... det vill säga.... jag vet inte".

"En sådan byting," utropade fader Godard, "han vet inte en gång till hvem han vill skrifva!"

"Åh.... jo.... menade Jean, det visste han nog.

"Nå, så säg det då, och skynda dig sedan, din puttefnask!"

Lille Jean blef alldeles röd. Han tyckte med rätta, att det just ej var så alldeles lätt att vända sig till offentliga skrifvare, oftast buttra och korta om hufvudet, allra helst då det är fråga om en sådan korrespondens som lille Jeans. Emellertid tog han mod till sig och svarade så beslutsamt som möjligt:

"Det är till *Jesus,* som jag skulle vilja skrifva mitt bref."

Pappa Godard förändrade ej en min, men han lade ner sin penna och tog pipan ur munnen.

"Hör nu pojke," sade han barskt, "jag kan väl aldrig tro, att du kommit hit för att drifva gäck med gammalt folk. Om du inte vore så liten, skulle jag gifva dig ett duktigt kok stryk. Höger och vänster om marsch nu emellertid, och låt aldrig mera se dig här, hör du det!"

Lille Jean lydde helt beskedligt, och hade redan sträckt ut handen efter dörrlåset, då pappa Godard, behagligt öfverraskad af hans foglighet, ändrade tanke och kallade honom tillbaka.

"Hvilken fatttigdom och hvilket elände finns det ändå ej i detta lysande Paris!" mumlade redaktören för sig själf; därefter noga tagande Jean i ögonsikte, frågade han:

"Hvad heter du, pys?"

"Jag heter Jean."

"Jean.... hvad mera då?"

"Ingenting mera än Jean."

"Pappa Godard kände sina ögon fuktas, men höjde det oaktadt med likgiltig min på skuldrorna.

"Och hvad är det du vill säga åt din Jesus?"

"Jo herre, jag vill tala om för honom, att mamma sofvit hela tiden allt sedan i går eftermiddag, och att jag alls inte kan få henne att vakna."

Den gamle soldatens hjärta krympte ihop vid åhörandet häraf, ty han fruktade med skäl, att det efter den sömnen ej skulle komma att gifvas något uppvaknande mer här på jorden.

"Hvad var det, som du talade om 'soppa' nyss?"

"Jo", svarade gossen, "det är just det som jag behöfver, ty innan mamma somnade, gaf hon mig den sista brödbiten."

"Än hon själf, då du ville väcka henne?"

"Jag gjorde som jag alltid brukar göra, jag klappade och kysste henne."

"Du märkte väl i alla fall, om hon andades?"

Lille Jean log ett godt och oskyldigt barnaleende, som upplyste hela hans ansikte.

"Jag vet inte", svarade han, "brukar man då inte alltid andas?"

Pappa Godard vände sakta bort hufvudet för att dölja de tvenne stora tårar, som långsamt banade sig väg utför hans solbrända kinder. Han besvarade ej gossens fråga, men sade i dess ställe med något darrande röst:

"Märkte du ingenting, då du kysste din mor?"

"Jo.... hon var kall.... Det är alltid så kallt hos oss."

"Och hon skälfde och darrade, icke sant?"

"Nej då! — Hon var stilla, alldeles stilla, och så vacker sedan! Hennes båda händer lågo samman-

knäppta alldeles orörliga, och de voro så hvita så.... Hufvudet hade mamma sträckt långt öfver hufvudkudden, ända utöfver sängkanten, så att det såg alldeles ut, fastän hon höll ögonen nästan tillslutna, som om hon tittade upp i himmelen."

Pappa Godard tänkte inom sig: "Jag har afundats de rika, jag som äter och dricker godt.... och se där en stackare, som dör af hunger."

Han ropade Jean till sig, satte honom på sina knän och sade vänligt och mildt:

"Se så, lille Jean, nu är ditt bref redan skrifvet, afsändt och emottaget.... För mig genast till din mor."

"Ja, strax, snälle herre! Men hvarför gråter herrn?" frågade Jean helt förvånad.

"Jag gråter inte alls, mitt kära barn," svarade den gamle soldaten, under det tårarna strömmade utför hans kinder. "En sådan dum idé! Har du någonsin sett stora karlar gråta kanske? Allra minst en gammal soldat! — Det är du däremot, som kommer att gråta, min stackars lille gosse! Men du må nu veta, att jag håller af dig, som om du vore mitt eget barn. Det är rysligt enfaldigt och dumt gjort af mig, det förstås — men i alla fall.... Ser du, pys, jag hade också en mor en gång, men det är bra länge sedan, det är visst och sant.... Ack, jag såg henne så tydligt, när du talade, hur hon låg där på sin dödsbädd, sägande till mig: 'Henri, Henri, blif en hederlig och galant karl och framför allt en god kristen!' Frälsarens bild hängde ofvanför sängen, en sådan där liten bild, som bara kostar två sous.... och den log emot mig! Honom älskade jag då, och han bodde visst i mitt hjärta.... Ack, jag har väl sedan blifvit

hvad man kallar en hederlig karl; men god kristen, nej, det har jag icke blifvit!"

Han reste sig upp från stolen, hållande gossen kvar i sina armar, i det han kärleksfullt tryckte lille Jeans lockiga hufvud mot sitt bröst, tillfogade han sakta liksom han talat till en osynlig: "Se så ja, min kära, gamla mor, var nöjd nu, se så ja!.... De andra få göra så mycket spektakel af mig som helst, men hvar du är, där vill jag ock vara, och han skall vara med, lille Jean; han skall aldrig lämna mig, ty hans välsignade, barnsliga bref har burit dubbel frukt: det har skänkt honom en far och mig — ett hjärta."

* * *

Den stackars modern, död af sorg och af brist på det nödvändigaste, fick aldrig återse sin lille Jean här på jorden. Hon har, såsom vi hoppas, hunnit den himmelska fristaden, hvarest ingen nöd eller sorg mer kunna förfölja henne. Hvem hon var här på jorden? Man vet det icke, ej heller hennes lifs sorgliga historia. Ingen, ej ens hennes torftiga grannar, visste hvarifrån hon kom eller hvem hon var.

Men det vet jag däremot, att det nu någonstädes i Paris finnes en ännu ung man med redbart kristligt sinne, hvilken är redaktör, icke för en skrifvarebureau såsom pappa Godard, utan för en ansedd, allmänt spridd tidskrift. Han recenserar en mängd uppsatser, skrifna af de förnämsta författare, och hans namn är kändt och värderadt i vidsträckta kretsar. Låtom oss kalla honom för Jean, såsom vi gjorde, när han ännu blott var "lille Jean".

Fader Godard är nu en glad och lycklig gubbe såsom förr "en hederlig och galant karl" och hvad mer är, nu äfven en sann, uppriktig kristen. Han fröj-

dar sig ofantligt åt "pojkvaskens" framgång, såsom han ännu i dag någon gång kallar sin adoptivson, och han säger: — ty det är han, som berättat mig denna lilla historia utan både början och slut — "Jag visste väl icke då, hvad det var för en budbärare, som åtager sig bref, hvilka äro adresserade till himmelen, men att de hinna fram dit de äro ämnade, si det vet jag nu med visshet."

De gamla vid dödens port.

Af *C. O. H.*

Det var en gång ett åldrigt par

i länge se'n bortrunna dar,
ett äkta genomlyckligt vif,
som vandrat hand i hand sitt lif
och icke tröttnat på hvarann',
men hjälpt hvarandra, hon och han.

Nu stodo de vid dödens port,
men räddes ej för honom stort;
han syntes som en välbekant
för dessa gamla, det är sant.
"Välkommen död, gå ej förbi",
så svarte de, "nu komma vi".

"Ja, det var bra", han sade då.
"Hvem vill af eder först nu gå?"
De gamle sågo dödens port
mer mörk än nånsin förr de gjort.
En smula rädda blefvo de,
det sågs i deras anlete.

Nu mannen uppå hustrun såg
och hon på honom, där hon låg.
Det var en stund af rädsla, som
vid dessa orden på dem kom
och fyllde ögat med en tår;
men frid i själens djup dock rår.

Frimodigt sade mannen då:
"Ack, kära död, låt oss få gå
igenom porten på en gång.
Vi skola, om den blir för trång,
oss till hvarandra hålla tätt,
och då skall allting gå så lätt".

Men döden svarte härtill: "Nej,
tillåtelse jag hafver ej".
Och gråten blef då åter stor.
Då sade mannen: "Se dit, mor!
Tror du, att väg du hittar där,
ifall jag icke med dig är?"

Hon visste ej hvad svar att ge,
men såg på honom frågande.
"Är varmt där inne, snälla död?"
så frågte mannen i sin nöd. —
"Det hvila är", var svaret, som
från dödens kalla läppar kom.

"Säg, varar hvilan länge då?
O, kära död, du svara må". —
"Till dess den store Mästaren
själf kommer åter hit igen
och kallar, såsom skriften sagt,
till lif hvad vi i mullen lagt".

*"Det drar väl ej där inne, säg,
du kära död, uppå din väg?
ty mor hon tar förkylning lätt". —
Då skakar döden hufvudet.
Och mannen tog sin hustrus hand
invid den mörka portens rand*

*och sade ömt: "Nu skall jag stå
och se att väl för dig må gå.
Var inte rädd att gå in dit,
du hvila får från släp och slit.
Du trogen till det sista var.
Farväl och tack! Snart kommer far".*

*"Nej, det går inte, kära far.
Jag vet ju, att du ingen har,
som dig kan passa såsom jag
i ålderdomens sena dag.
Gå in du först — jag klarar mig.
Snart skall jag komma efter dig".*

*'Ack nej! Ack nej, du lilla mor,
Gå du, jag starkast är, jag tror". —
Och allvarsam stod döden där:
"Nu timmen redan inne är,
I måsten välja fort, I två,
hvem som af er med mig skall gå."*

*Förskräckelse vid dödens röst
uppfyllde nu de gamles bröst.
De darrande upplyfte då
de magra händren, bådo så:
"O, Gud! låt oss få följas åt
jämväl på dödens mörka stråt."*

Då sprang en stråle ljus med bud,
som döden sade kom från Gud.
"Och nu I kunnen, båda två
på samma gång igenom gå." —
"Vi, båda två? Tack, Gud! Amen".
De logo emot himmelen.

De gingo genom dödens port,
och nu, som alltid förr de gjort,
de noga passade uppå
att ej förbi hvarandra gå.
Det var så härlig syn att se,
att själfva döden måste le.

Innehållsförteckning.

